PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 1 (216) - ANUL XXI - IANUARIE 1968

DA!

URMĂRIȚI ÎN PAG. 4-5 FOTOREPORTAJUL CĂSĂTORIEI SPORTIVE A ANULUI

IOLANDA BALAȘ - IOAN SOETER

PAG. 10 **DOBRIN-COMAN 1-1** DUPĂ JOCUL RETUR DE PE STADIONUL „SPORT"

DINAMO în așteptarea ...aniversărilor

11-le de bază dinamovist. De la stinga la dreapta, in picioare: GRUIA NOVAC, AUREL ZAHAN, ION POPA, BOGDAN MIHĂILESCU, CORNEL FRĂTILĂ, ANATOL GRINTESCU. Rindul de jos: CORNEL MĂRCULESCU, GHEORGHE ZAMFIRESCU, GAVRILĂ BLAJEK, NICOLAE CSISZER, STEFAN KRONER.

Cu puține zile în urmă l-am intilnit pe Carol Korcek — antrenorul echipei de polo a clubului Dinamo — ieșind dintr-o florărie, de pe Magheru. Avea in mină un buchet mare, învelit în foiță, iar ochii îi erau numai zimbet.

— O vizită?

— Da, acasă. Împlinim 10 ani de căsnicie.

— Felicitări și... la mai mare. Bun început de an. Mă gindesc la aniversările care urmează, ca și la acelea care ar putea să urmeze...

— Nu-mi vorbi în parabole. Fii mai precis.

— **Primo:** echipa voastră de polo împlinește anul acesta 20 de ani de activitate. A luat ființă in '48, cind a și debutat în campionatul orașului București. **Secondo:** din 1957 și pină în toamna lui '67 ați fost permanent lideri în campionatul republican de polo. Deci, 11 titluri, iar acum, în toamnă, cifra s-ar putea rotunji, la 12. **Tertio:** ați ajuns aproape de mult rîvnitul titlu de campioni ai echipelor campioane europene de polo.

— Încet, încet... Sint de acord cu primul punct. Împlinim, intr-adevăr, 20 de ani de activitate și evenimentul îl vom sărbători. Sînt de acord și cu punctul al doilea. Este foarte posibil ca în toamnă să însumăm 12 titluri de echipă campioană națională. Dar... Dar, în definitiv, de ce n-aș fi de acord și cu ultimul punct? Echipa Mladost Zagreb poate fi învinsă. Și acum...

— Spune-mi ceva despre drumul vostru pină la finala cu Mladost. A fost greu?

— Și da și nu. Am învins pe Septemvri Sofia cu 8—4 și pe Ruda Hvezda Kosice cu 7—3. Am dispus de Arconia Sczeczin cu 6—1, iar de Partizan Belgrad cu 7—6. Pe Dynamo Berlin am întrecut-o cu 4—2 și am ciștigat la limită în fața formației T.V.S.K. Moscova (4—3). Apoi a urmat dușul rece. Am pierdut intilnirea cu Partizan Belgrad (5—6), în turneul preliminar de la Sofia, dar nu a mai contat și am părăsit învinși și bazinul din Genova, unde Pro Recco ne-a depășit în primul nostru meci cu 5—3. A venit jocul revanșă, Clujul, și rezultatul de 9—6, în favoarea noastră, în compania lui Pro Recco, ne-a adus calificarea pentru ultimele jocuri cu Mladost Zagreb. Acum, să vedem care pe care.

— Intenționez să public ceva din discuția noastră, iar revista va apare după primul vostru joc, cu Mladost. Poți să ne dai un pronostic?

— Nimic mai ușor. Vom obține un rezultat strîns. Poate unul de egalitate. În jocul al doilea, însă, trebuie să batem. Singurul lucru care rămine de văzut este cit de greu va atîrna victoria no[illegible] și dacă nu cumva va fi necesar un al treile[illegible] pe teren neutru.

— Cum merg băieții?

— Satisfăcător. În orice caz, mai bine decit anul trecut. În progres vizibil sint Ion Popa, Gruia Novac, Anatol Grințescu, Gavrilă Blajec și Nicolae Csiszer.

— Ceilalți?

— În nota obișnuită. Adică bine.

— Deci, mulțumit. Ai și jucători pe care te poți baza, experimentați...

— Aurel Zahan este la noi, la Dinamo, din '52 și deține 11 titluri de campion național. Ștefan Kroner, căpitanul echipei, a venit la Dinamo din anul 1956 și are în palmaresul său 10 titluri de campion național. Kroner este un exemplu de devotament față de culorile clubului. Nu s-a dat în lături să intre în bazin nici chiar în situația cind medicii i-au impus să se abțină. Bogdan Mihăilescu și Cornel Frățilă au cite 8 titluri de campioni, iar pe aceștia îi urmează Gavrilă Blajec cu 7 titluri, Anatol Grințescu cu 6, etc. etc.

— Vă cam lipsesc tinerii...

— Cituși de puțin. Ion Popa, Gheorghe Zamfirescu, Nicolae Csiszer, Cornel Mărculescu sint jucători de bază în echipă și sint și tineri. Ca să [illegible]al vorbim de boboci. Alexandru Gorghi,

Ștefan Kroner, căpitanul echipei de polo Dinamo, este un șuter de primă mînă.

Alexandru Roșeanu, Adrian Nastasiu și Alexandru Bădinici au între 17 și 19 ani și fiecare în parte ne-a ajutat mult în obținerea celui de al 11-lea titlu de echipă campioană națională.

— De unde i-ați luat?

— Vrei să mă necăjești... De unde din altă parte dacă nu de la echipele noastre de juniori și pitici? Avem o pepinieră bogată.

— E adevărat. Și ca să te îmbunez află că știu și cum îi pregătiți voi pe toți acești tineri. Orice iubitor de polo știe că, la unele jocuri oficiale, atunci cînd regulamentul vă permite, introduceți în echipa de tineret cîte 3—4 jucători din prima garnitură, de la care bobocii să poată învăța; că promovați cu curaj elementele tinere pe care le puneți să joace în echipa mare, chiar și în unele jocuri cu miză; că...

•

Mi-am luat rămas bun de la Korcek, care, cu florile în mînă și cu zîmbetul pe buze, a pășit pragul casei unde avea să sărbătorească aniversarea celor 10 ani de căsnicie. Prima aniversare a anului. Celelalte vor urma..

G. STEFĂNESCU

Carol Korcek — neobositul antrenor al poloiștilor dinamoviști.

MLADOST ZAGREB continuă tradiția de aur a echipei PARTIZAN BELGRAD

Dezvoltarea polo-ului iugoslav și rezultatele valoroase pe plan internațional sînt strîns legate de echipa studenților din Zagreb — «Mladost» (Tinerețe), de multe ori candidată pentru ocuparea locului I în campionatul național, echipă care a dat și dă numeroși jucători naționalei iugoslave. Iejici, Jujei, Amșel sînt nume cunoscute amatorilor de polo de acum cîțiva ani, internaționali cunoscuți pe toate meridianele.

«Mladost»-Zagreb a fost ani de-a rîndul singurul reprezentant al... uscatului în campionatul iugoslav, majoritatea participanților în campionat fiind reprezentanți ai coastei Adriaticii. Dar abia în 1962 echipa studenților din Zagreb întrerupe dominația cluburilor marine, devenind campioană națională. Cedează în următorii patru ani titlul unei alte reprezentante a uscatului — Partizan Belgrad. Anul acesta, datorită unei pleiade de jucători excepționali, Mladost devine din nou campioana Iugoslaviei, cucerind dreptul de a reprezenta polo-ul iugoslav în cea de-a V-a ediție a «C.C.E.» Cine sînt acești jucători?

K. Stipanici — portarul echipei și al naționalei iugoslave — demn urmaș al celebrului Mușkatirovici — după mulți specialiști și cel mai bun portar din lume la polo. Expert în apărarea loviturilor de la patru metri. Ozren Bonacici, «senator de drept» în naționala iugoslavă, de asemenea, recunoscut ca unul dintre cei mai buni jucători de polo din lume. Antrenorul echipei și, în același timp, jucător, Ivo Trumbici, are o experiență de real folos pentru echipă. Zlatko Șimenț, un alt component al naționalei iugoslave, cu simț dezvoltat pentru jocul colectiv. Veteranul Jujei, și acum încă un jucător în stare să hotărască singur soarta unui meci. Tînărul Poliak, jucător cu calități deosebite, o adevărată «sfîrlează» în bazin.

Ceilalți componenți ai echipei «Mladost» — Ionke, Pozoievici, Relici, Ieger, Hebl — sînt jucători cu experiență, oricînd gata să ocupe un loc în naționala Iugoslaviei. Iar faptul că ani de-a rîndul joacă împreună, că au excelente condiții de pregătire în tot timpul anului (bazin acoperit la Zagreb) îi recomandă ca o echipă sudată, în care fiecare component își cunoaște bine sarcinile.

Rezultatele în actuala ediție a «C.C.E.» la polo fac din «Mladost» o echipă periculoasă pentru orice adversar. Cu atît mai interesantă devine finala... finalei cu Dinamo București, reprezentanta noastră, de 11 ori campioană națională la polo.

Gh. GLIȘICI

1

2

La 28 decembrie 1967, marea noastră atletă Iolanda Balaş s-a căsătorit cu — fie-mi permis — creatorul saltului peste ştachetă din ţara noastră, Ioan Soeter, consfinţind o legătură afectivă veche de cincisprezece ani, sub semnul întrecerii permanente în care s-au angajat maestrul şi eleva sa.

La 28 decembrie 1967, Iolanda Balaş a rostit «da» cu o gingăşie care ne-a purtat gîndurile spre fetiţa cu cosiţe de acum cincisprezece ani.

4

Nunta de...aur

3

La 28 decembrie 1967, Ioan Soeter a rostit «da» cu o emoţie din care a dispărut ca prin farmec bărbatul stăpîn pe bătăile inimii sale de-a lungul a 25 de ani de... ştachetă.

La 28 decembrie s-a consumat o adevărată nuntă de aur, care, pe lîngă semnificaţia afecţiunii durabile, o are şi pe cea a nenumăratelor trofee de aur care populează căminul Soeter.

Revista SPORT felicită cu căldură pe cea mai glorioasă pereche a atletismului românesc, oferind familiei Soeter primele două file din albumul pe care îl dorim ilustrat cu bucurii.

1. Ofiţerul stării civile împlineşte milenarul ritual al lui justae nuptiae. *Soţii Soeter sînt vizibil emoţionaţi.*

2. Preşedintele Consiliului general al CNEFS, Anghel Alexe, aduce omagiul întregii noastre mişcări sportive.

3. Ceremonia «nunţii de aur» s-a încheiat. Ioan Soeter poartă darul simbolic al colegilor din echipa de rugbi Steaua.

4-5-6. Trei amintiri de neuitat pentru Iolanda Balaş-Soeter.

— împreună cu faimosul alergător cehoslovac Emil Zatopek

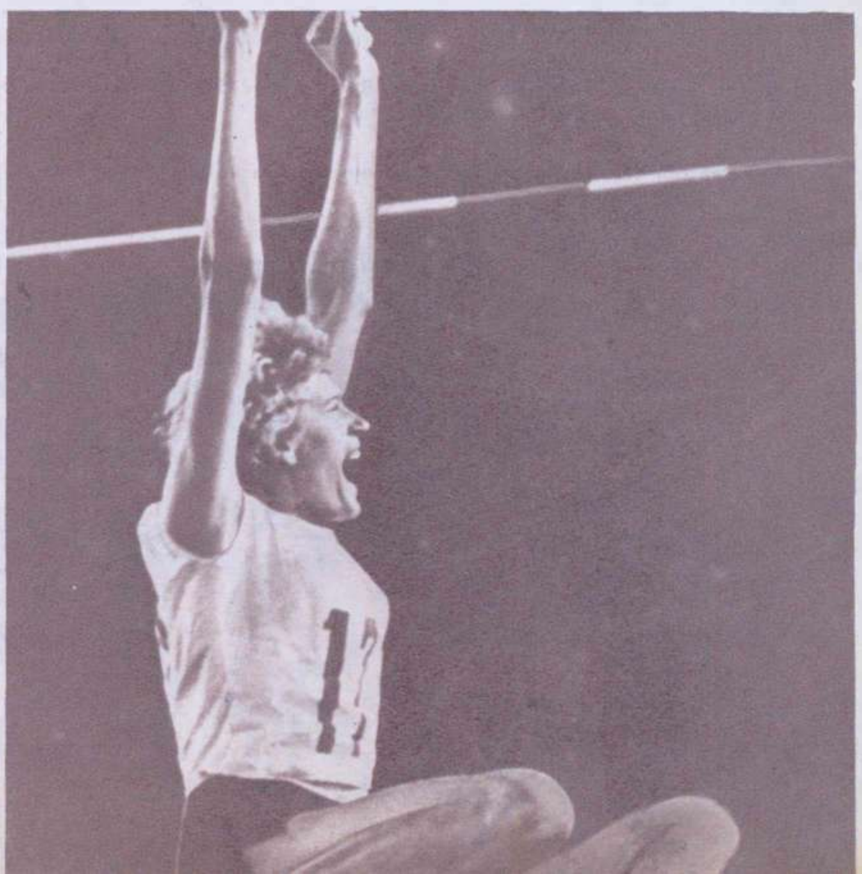
— o caldă strîngere de mînă cu «săritorul cosmic» Valeri Brumel

— şi momentul suprem de la Tokio, sau imaginea triumfului.

SPORT

5 6

La ORADEA doar CRIȘUL este REPEDE

Am fost, deunăzi, la Oradea. Să-i solicit un interviu «sportului-rege». **Atletismul.** Spre marea mea surprindere, în sala tronului am dat cu ochii de o femeie (între două vîrste), care îndepărta cu mișcări delicate perdelele din fir de păianjen de pe tablourile unei dinastii apuse. Mă apropii de ea:

— Îl caut pe rege. Nu știți, cumva, unde se află?

— Habar nu am! Și eu îl caut!

— Vreți să scrieți un reportaj despre atletismul orădean?

— Ați ghicit numai pe jumătate. Vreau să scriu, dar nu un reportaj, ci un roman cu stafii. Asta-i specialitatea mea...

— Vă cer iertare! Abia acum îmi dau seama că am în fața mea pe celebra scriitoare engleză Agatha Crystie! Vă pot fi de folos cu ceva?

— V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați da cîteva nume de stafii!

Și Agatha Crystie a început să noteze: «Ladislau Kiss — recordman național la decatlon în 1947, 1948, 1949 și la 400 m garduri în 1948; Irma Kiss — recordmană națională la săritura în înălțime în 1946; Victor Cincă — recordman național la decatlon în 1959; Traian Sudrigean — corecordman național la 400 m plat; Nicolae Macovei — recordman național la 110 m garduri; decatlonistul Vasile Mureșan; săritoarea Ella Sos; sprinterii Stela Stanca, Ștefan Kemecsei, Tiberiu Korodi, Andrei Deac, Dinu Drăgan, Maria Vaida, Eva Meszaroș; aruncătorii Ildico Szabo, Ion Bog...»

— Vă mulțumesc! Pentru un roman mi-ajung aceste nume. La revedere!

* * *

Am fost la Consiliul regional pentru educație fizică și sport din Oradea. Iată, prescurtat, ce am aflat de la vice-președintele cu sporturi individuale (deci și atletismul intră în sfera preocupărilor sale), profesorul Dumitru Cîmpeanu:

«Am absolvit Institutul de cultură fizică din București cu specializarea jocuri — în general, fotbal — în special. Aici, în regiunea Crișana, răspund însă de sporturi individuale. Desigur, este vorba de o răspundere care nu poate merge pînă în profunzimea lucrurilor. La data de 1 iulie 1967 statisticile indică 644 de atleți legitimați, dintre care 252 au obținut clasificări, a II-a, a III-a, juniori. În acest an nici un atlet din regiunea Crișana nu a obținut clasificarea pentru categoria I. Din cele 50 de secții afiliate, doar 8 desfășoară o oarecare activitate. Cei trei atleți nominalizați anul trecut — Margareta Costin, Eva Meszaroș, Adalbert Toth — au abandonat activitatea. O parte din cauzele acestei situații lamentabile: a) în majoritatea locurilor atletismul primește un sprijin ineficace, nesistematic, incompetent, principala atenție fiind acordată jocurilor, în special fotbalului (clubul sportiv Crișul, Școala sportivă Oradea); b) nici la nivelul organului regional nu există un metodist care să îndrume competent activitatea atletică de performanță; c) procesul de pregătire decurge fără continuitate, nediferențiat după categorii de vîrstă și de valoare (grupe neomogene: copii + juniori + seniori); d) bazele sportive sînt prost utilizate: atleții din toate părțile sînt prezenți la aceleași ore cînd vin și fotbaliștii, iar două treimi din zi pistele stau pustii; e) sînt prezente greșelile de metodică în pregătire, antrenorii punînd accentul pe tehnică și neglijînd pregătirea fizică; aparatele ajutătoare nu sînt folosite nici acolo unde ele există; f) selecția a fost greșit orientată: după latura motrică (neluîndu-se în considerație alte criterii: ereditatea, starea sănătății, calitățile morale și de voință, situația la învățătură); este de necontestat faptul că un elev slab la învățătură va fi și un atlet slab, deoarece receptivitatea scăzută la școală va fi scăzută și la stadion; g) cei mai buni atleți din Oradea, după ce-și termină studiile medii, părăsesc regiunea, plecînd la facultate, în armată sau transferîndu-se la cluburi, unde le sînt asigurate condiții de pregătire superioare; h) între antrenorii orădeni nu există coeziune, ceea ce a dus la fărîmițarea forțelor și la crearea unui climat nesănătos, care s-a repercutat și asupra atleților.

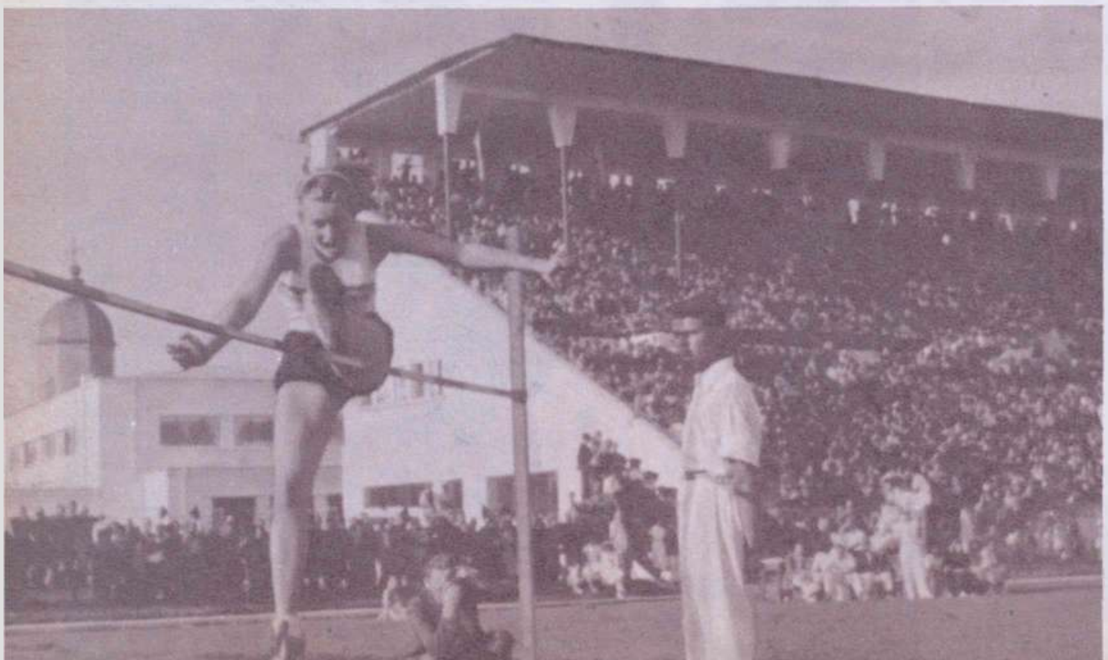
Soluția? Pentru redresarea atletismului din regiunea Crișana, în special a celui orădean, este necesară înființarea unui club de atletism — C.A.O. În acest club ar putea fi concentrată toată valoarea atletică din Oradea, iar printr-un corp de 12—15 antrenori s-ar putea asigura o selecție și o instruire la nivelul cerințelor contemporane.»

Soluția indicată de prof. Dumitru Cîmpeanu este, fără îndoială, excelentă, realistă și valabilă pentru toate orașele mari din țară. În timpul convorbirii cu vice-președintele cu sporturile individuale mi-am

Campionatele internaționale de atletism ale României — 1949. Ladislau Kiss ocupă locul secund cu performanța de 54,5 la 400 m garduri.

Ella Sos — una din cele mai bune săritoare din Crișana anilor 1950—1954.

amintit că președintele Consiliului regional pentru educație fizică și sport, tov. Costică Rusu, a primit o cupă, drept răsplată pentru meritele sale deosebite în organizarea competițiilor de masă (Cupa S.M.T., Cupa G.A.S. etc. etc.). Pe cînd o cupă și pentru merite în dezvoltarea atletismului de performanță, pentru primul atlet care va obține norma de clasificare a categoriei I?

*
* *

Am stat de vorbă și cu profesorul Vasile Laza, inspector metodist la Secția de învățămînt a Sfatului popular regional Crișana:

«În regiunea Crișana sînt 390 de școli generale și licee, în care sînt încadrați 150 de profesori de educație fizică. Dintre aceștia, doar zece au specializarea în atletism (3 la Beiuș, 1 la Ineu, 2 la Școala sportivă din Oradea, 2 la Liceul nr. 4 din Oradea, 1 la Liceul nr. 2 și 1 la Liceul agricol). Din cei 10, 6 sînt icefiști. Condițiile materiale, se pare, sînt mai bune în raioane. La etapele regionale de tetratlon, Beiușul și Ineul au întrecut Oradea! Merită să fie evidențiați profesorii Francisc Matei, Dumitru Tudor, Ioan Ille (Beiuș), Bujorica și Francisc Bauer (Ineu), Ioan Bibarț și Petru Sandor (Săcuieni), Gheorghe Luchin și Francisc Baban (clubul Crișul), Ștefan Zaboischi (centrul de copii din Oradea), Irma și Ladislau Kiss (Școala sportivă Oradea), Dumitru Mușat și Dinu Drăgan (Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea). Aceste evidențieri nu ne pot face însă să uităm că în 1967 nici un atlet din regiunea Crișana nu a primit categoria I de clasificare. În școli a existat o orientare greșită. S-a lucrat de-a valma, nu pe ramuri de sport. Instrucțiunile Ministerului Învățămîntului au folosit atletismului numai pe hîrtie, deoarece întrecerile atletice din cadrul campionatelor școlare erau precedate de cele de gimnastică, de baschet, de volei, de handbal, de fotbal și de tenis de masă. Așa că a fost inutilă condiționarea participării la campionatele școlare de prezentarea echipei de atletism!

*
* *

Iată ce am reținut din părerile antrenoarei Irma Kiss, profesoară la Școala sportivă din Oradea:

«Deși susținem cu toții că atletismul este sportul-rege, totuși atleții primesc cel mai puțin sprijin moral din partea organului regional de resort. În timpul iernii se lucrează ca acum 20 de ani: afară. Sala Dinamo, care a aparținut în exclusivitate atletismului din 1952 și pînă în 1954, a fost repartizată jocurilor, pentru ca la ora actuală ea să nu mai aparțină sportului. În această sală — Dinamo — a fost descoperit Iuliu Karandi, alergător pe 800 m plat, și tot aici s-a afirmat Cornel Porumb la săritura în înălțime deținătorul actualului record de 2,11 m. Dacă am beneficia din nou de sala Dinamo, cu siguranță că am face cel mai important pas pentru a ieși din... impasul acesta neplăcut.»

*
* *

La Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea se durează cea mai frumoasă și mai completă bază sportivă universitară (locul întîi, probabil, îl va păstra totuși Clujul): stadion cu sectoare pentru sărituri și aruncări, pistă de alergări de 400 m cu 6 culoare în turnantă, sală de gimnastică, sală de atletism. Anul acesta, stadionul Institutului pedagogic din Oradea va găzdui campionatele naționale

Din albumul de onoare al atletismului orădean (1961 — Cluj — campionatele balcanice pentru juniori). Margareta Costin (11,5 pe 80 m garduri), Ioan Bog (14,09 m la greutatea de 7 kg; 51,62 m la ciocanul de 7 kg; 52,41 m la discul de 1,5 kg), Maria Vaida (12,3 la 100 m și 26,2 la 200 m), Sigismund Szabo (50,4 la 400 m plat și 1:58,0 la 800 m), Ildico Szabo (12,28 m la greutate și 41,78 m la disc), Nicolae Macovei (14,2 la 110 m garduri — record realizat după plecarea sa din Oradea, la București; în Oradea: 15,5 la 110 m garduri, 60,33 m la suliță, 1,90 m la înălțime, 2 557 puncte la pentatlon).

universitare de atletism. Va fi cea mai mare mîndrie sportivă a acestui institut. La ediția trecută a campionatelor universitare de atletism (Bacău), Institutul pedagogic din Oradea a ocupat locul II la fete și locul IV în clasamentul general (masculin + feminin). Cele două echipe au fost alcătuite numai din studenți ai facultății de educație fizică (studenții de la celelalte facultăți nereușind la concursurile de selecție nici măcar rezultate pentru obținerea categoriei a III-a de clasificare; nu este însă mai puțin adevărat că și la facultatea de educație fizică sînt studenți care au făcut cunoștință cu pista de alergări, cu sectoarele de sărituri și de aruncări, abia după ce au reușit la examenul de admitere!). Interlocutor mi-a fost profesorul Dumitru Mușat:

«În calitatea mea obștească, aceea de președinte al comisiei regionale de atletism, am putut să-mi dau seama că o serie întreagă de lucruri nu stau așa cum ar trebui. Clubul Crișul are o activitate slabă din punctul de vedere al rezultatelor de valoare. Antrenorii se ocupă de toate probele, ca și la Școala sportivă din Oradea. Nu se lucrează metodic, fiecărui antrenor cerîndu-i-se rezultate imediate, chiar și la copii. Vlăguirea aceasta timpurie are ca efect lipsa seniorilor de valoare. Acest aspect ar trebui să rețină atenția, și nicidecum acela că echipa centrului de copii din Oradea se întrece de la egal la egal cu acelea ale celor două școli sportive (Oradea și Beiuș). Atleților noștri le lipsește tehnica corectă: alergătorii nu știu să alerge, aruncătorii nu știu să arunce, săritorii nu știu să sară. S-a ajuns aici întrucît în școli nu sînt folosite deprinderile de bază prin practicarea exercițiilor din școala alergării, din școala aruncării, din școala săriturii. Selecția este necorespunzătoare, vizîndu-se latura motrică și ignorîndu-se aceea psihică. Antrenorii nu explorează toate școlile, nu asistă la orele de educație fizică. Greșit se procedează la Școala sportivă din Oradea. Soții Irma și Ladislau Kiss sînt foarte buni, dar, la ora actuală, numai în parte. Vîrsta nu le mai permite să demonstreze practic elevilor. Ar fi necesar să le fie dați ca ajutoare cel puțin doi profesori tineri, iar dînșii să îndeplinească mai mult un rol de consilieri. Ar cîștiga, negreșit, atletismul orădean. Este de neconceput ca în oraș să nu avem o sală de atletism. Ideea creerii Clubului Atletic Oradea mi se pare salvatoare pentru prestigiul nostru. Dacă ne aflăm unde ne aflăm, asta se datorește și atenției pe care ne-o acordă conducerea federației de atletism. Nu-mi amintesc ca secretarul general, profesorul Victor Firea, să fi venit vreodată la Oradea pentru a organiza o analiză profundă a situației atletismului orădean. Îmi amintesc însă că la recenta etapă de la București din cadrul diviziei de atletism (Metalul—Progresul—Crișana) tov. Victor Firea nu mi-a putut acorda nici un minut, din lipsă de timp, dar în tribună s-a întreținut cu tov. Ladislau Kiss aproape două ore. Am considerat refuzul său nu numai ca o desconsiderare la adresa mea, dar în primul rînd la adresa comisiei regionale de atletism.»

La Oradea începe să se simtă un suflu nou. Ideea creerii clubului de atletism îi înaripează pe antrenori. Ei privesc cu o altă optică problema selecției. Colindă școlile, asistă la lecțiile de educație fizică. Chiar le și conduc. E un semn bun care nu-i va putea produce nici o bucurie Agathei Crystie: peste un an-doi, poate că atletismul orădean nu va mai fi reprezentat de stafii, iar cel mai repede nu va mai fi Crișul!

Poate că și tov. Costică Rusu va primi o cupă: pentru merite în dezvoltarea atletismului de performanță în regiunea Crișana.

Poate că și tov. Victor Firea va pune umărul...

H. CRISTEA

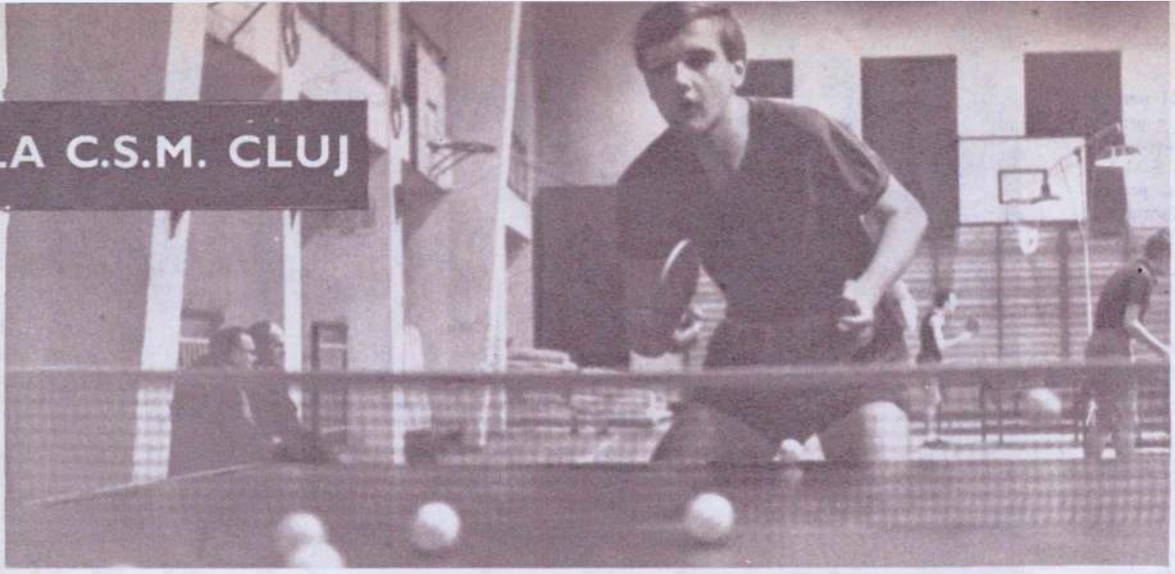

I septembrie 1946. Irma Kiss stabilește un nou ... ord național la săritura în înălțime (1,48 m), pe ... a-l va îmbunătăți, ulterior, Iolanda Balaș, ducîndu-l ... ă la 1,91 m (1961).

Compoziția pistei a fost greșit concepută. Vina o poartă «proiectanții» din București. Orădenii vor trebui să remedieze defecțiunea, adică să acopere stratul de argilă cu mari cantități de zgură (din banii beneficiarului: Institutul pedagogic).

LA C.S.M. CLUJ

1

„Uzina"

— Uzină, înțelegi? Uzină! Asta trebuie să fie... În sfîrșit, asta ne străduim de ani de zile să facem aici, la C.S.M. Cluj... Uzină! Altfel...

În după-amiaza aceea, la Cluj, antrenorul emerit Paneth mi-a repetat de zeci de ori acest cuvînt. Cum se spune, pînă la... automatizare. Se străduia să-mi explice cum vede el secția de performanță, ca și «secretele» succesului tenisului de masă de la C.S.M. Cluj.

De ce și-o fi ales tocmai acest termen? Pentru că ne aflăm în sala de sport din vecinătatea uzinei de încălțăminte, în care Paneth a lucrat în prima tinerețe!

— Vrei să-mi spui cum vine asta «sport-uzină»?

— O precizare: «**performanță**-uzină», ceea ce e cu totul altceva.

— Mă rog...

— Sport face, sau ar trebui să facă, toată lumea. Aici, însă, este vorba de asociația sportivă. Cînd spunem **performanță**, ne gîndim la secțiile clubului. Este vorba, deci, în primul rînd de **calitate**. De ce-i spun secției de performanță **uzină**? Hm, da!... Secția de performanță trebuie să dea producție. Și nu orice fel, ci producție de cea mai bună calitate, competitivă pe plan mondial. Imperativ la ordinea zilei.

Materia noastră primă — ca să spun așa — este cea mai gingașă și mai de preț: omul, sportivul. Trebuie aleasă cu grijă și cu un meșteșug anume. Nu aștepți să vină tinerii să-ți bată la poartă (mai ales dacă sala de sport e, ca la noi, la marginea orașului). Îi cauți, zi de zi, din asociație în asociație. Era să zic din școală în școală — ne interesează îndeosebi copiii — dar asociațiile școlare nu se ocupă cum ar trebui de acest sport complex. Și, din mulțimea de copii și tineri, îi alegi pe cei mai buni, care au... «stofă».

— Există un ghid anume?

— Se formează, cu timpul. Eu, de pildă, caut îndeobște băieți înalți, să stăpînească masa pînă dincolo de fileu. Brațe și picioare lungi, mobile. Trecînd peste stîngăcia inerentă începutului, urmăresc agerimea, reflexele, echilibrul psihic, rezistența. Fug de apatici, ca și de irascibili, de la care nu scoți mare lucru în sportul nostru.

— Și cu asta s-a terminat... aprovizionarea cu «materie primă»?

— Oh, nu! Selecția continuă, pînă rămîn cu doi, trei sau patru dintr-o sută, să zicem...

— Căutător de aur...

— Cam așa ceva. Apoi facem **planul de producție**. Ce vrem să scoatem? Jucători de tenis de masă, pur și simplu, sau **campioni**? Facem planul de producție și-l discutăm cu sportivii. Să știe fiecare ce are de făcut azi și în perspectivă, în sală sau acasă. E mare lucru să știe fiecare pentru ce luptă. Asta convinge, mobilizează la o muncă îndîrjită, combate lucrul de mîntuială. La noi absențele sînt o raritate.

— Văd, totuși, o masă goală...

— Giurgiucă și Reti... motivați. Aseară au încheiat un turneu în Ungaria, Iugoslavia și Suedia. Giurgiucă și Maria Alexandru au ieșit învingători în proba de dublu mixt din ultimele două competiții.

— Felicitări! Să revenim la **uzină**...

— Da! Ca într-o uzină, trebuie să-ți asiguri scule și mașini de prima mînă. Iată de ce clubul nostru a asigurat, cu concursul federației, mese, palete și mingi de cea mai bună calitate, ca și acest «robot» STIGA, care este folosit din plin. Instalațiile de iluminat sînt conform cerințelor.

— Ce face... **meșterul**?

— Învață. Din fiecare concurs intern și internațional. Se ține la curent cu tot ce e nou în lume și ia contramăsuri. Cîndva — topspinul japonez. Apoi altele. Ideal e ca meșterul să creeze propriile modele sau rețete. Asta ar fi **atelierul de creație** al uzinei. Deși aici mai avem unele rămîneri în urmă, ce-i drept... Apoi, în condițiile solicitării intense în programul sălii de lucru, meșterul trebuie să vină mai devreme, să pună la punct «mașinile». Să fie gata de lucru. Ora 18 de azi, din carnetul de antrenament, să însemne începerea efectivă a lucrului. Cinci sau zece minute întîrziere, bîjbîială, afectează întreaga atmosferă a antrenamentului din ziua respectivă. După cum ai văzut, la 17,55 doctorul Chețeanu a luat ultima tensiune.

— Vine în fiecare seară?

— Fără ajutorul său aș fi ca și orb. Doctorul îmi spune care sportiv și cît trebuie «încărcat». Ce-ar ieși dacă, de pildă, aș pune un sportiv obosit sau ușor bolnav să muncească pe săptite? L-aș da peste cap.

— Ați cucerit de cinci ori «Cupa Campionilor» la echipe — băieți și de 9 ori campionatul republican. Cum explicați «longevitatea» succesului?

— Nu-ți spuneam?! Uzina! Ai o generație de lucrători calificați, cu care treaba merge strună. Vîrsta își cere, însă, drepturile. Ce te faci? Alergi după alții, gata formați, sau faci o... pauză? Ca și în uzină, avem o «școală profesională» — juniorii — pe care o completăm continuu, pe măsură ce băieții promovează în prima garnitură.

— Un exemplu...

— Îl vezi pe cel de la robot? E Șerban Doboși. Are aproape 15 ani și e proaspăt campion republican de juniori. Andrei Lazăr, cel de la masa din fund, a luat locul 3 și, cu Doboși, locul 3 la dublu.

— De fete nu te ocupi...

— Ba da. Acum am două junioare. Se antrenează separat. E vorba de Vera Weiss (locul 2 la campionatul de junioare) și Agneta Beke.

— Așadar, începi să ataci și titlurile la feminin?

— De ce nu? În sfîrșit, între juniori, o altă speranță e Bozga — 14 ani — despre care se va vorbi în curînd.

— Îl văd la masă pe doctorul Negulescu.

— Rămîne printre cei mai buni din țară și «om de echipă». Adaugă-i pe Badea, Tochfalusi, Suciu, Szentivanyi.

•

S-a terminat prima temă de antrenament. Paneth își consultă cronometrul și mă lasă pe bancă. Se duce să dea indicații cine ce are de făcut în continuare, rînduiește băieții la robotul STIGA (adversarul cel mai răbdător și... neobosit), trage cu creta săgeți și linii întrerupte pe mese (acolo trebuie «pusă» mingea). Se pregătesc pentru campionatul republican.

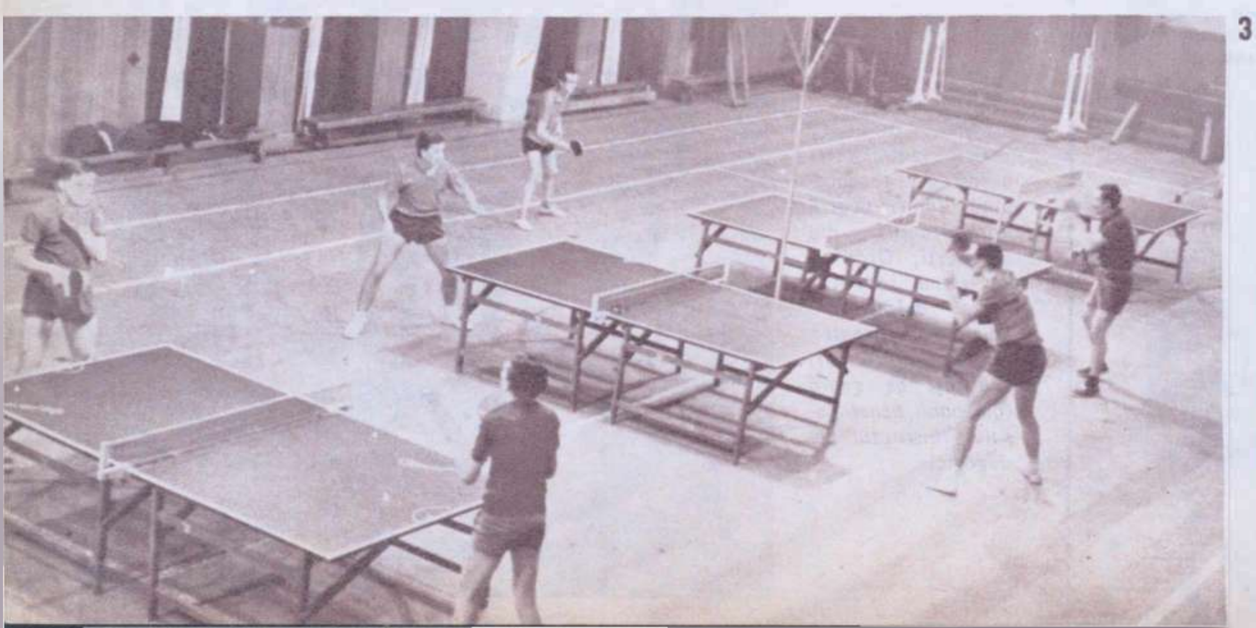
Fac cîteva poze și iau apoi drumul spre gară, pe jos. În strălucirea neonului din ferestre și în aburii țîșnind din coșurile uzinei de încălțăminte simt pulsul viguros al muncii, care se transmite prin unde nevăzute la sala de sport din vecinătate.

Mircea COSTEA

P.S. Cînd apar aceste rînduri, în vitrina cu trofee a «uzinei» de la C.S.M. Cluj strălucesc noi titluri de campioni: simplu-bărbați (Radu Negulescu), dublu-bărbați (Negulescu-Giurgiucă) și dublu-mixt (Giurgiucă, cu Maria Alexandru de la Progresul Buc.) Felicitări!

2

3

1. În fata robotului, Dobosi repetă de zeci, de sute de ori, loviturile încă deficitare. Pînă în vîrful piramidei e un drum lung...

2. Antrenorul emerit Paneth nu scapă nimic, chiar dacă e vorba de un sportiv fruntas, ca doctorul Negulescu.

3. Aspect din uzina de la C.S.M. Cluj.

Cînd ești schior de «performanță», echiparea impune un adevărat ritual, pe care elevii clasei a V-a din Predeal l-au însușit și-l aplică cu sfințenie.
În fotografiile de jos, aceiași sportivi: în drum spre locul de start și în timpul unei pauze.

Fotografie de Ion MIHĂICĂ

Catalogul cu... schiuri

Sîntem în fața unei vechi cunoștințe: pîrtia de schi de pe Clăbucetul Predealului. O panglică lată, de zăpadă bine bătătorită, avînd pe margini cîte un tighel de brazi falnici, care-i marchează silueta impozantă. Este, deci, aceeași, și totuși... Ceva a venit să o înfrumusețeze, să-i acorde o notă de modern, de tinerețe. Pe o latură a ei a apărut peste noapte un schi-lift de toată mîndrețea, iar ca o completare a acestei noutăți ni se înfățișează instalația de iluminat. Prima de acest gen, pe o pîrtie de schi, în țară. Practic, la Predeal, antrenamentele și concursurile de schi se pot desfășura de acum înainte fără pauze. Ziua și noaptea. O adevărată... revoluție în schiul românesc. Iar faptul că aceasta s-a produs tocmai la Predeal nu poate fi socotit întîmplător. Aici, anul trecut a apărut prima clasă de schi din țară. O clasă obișnuită, a Liceului din Predeal, dar cu un profil mai puțin obișnuit.

Clasa a V-a. 38 de copii, dintre care 17 fete, învață ca orice tînăr de vîrsta lor, geografia, franceza, matematica, botanica... Sînt veseli, zgomotoși, unii fac pozne. Nimic deosebit. Ar fi o clasă oarecare, dacă cei 38 de copii nu ar avea în secundar și, totuși, ca o preocupare de prim ordin, SCHIUL. Clasa a V-a despre care vă vorbim este formată în totalitate din schiori. Și are o activitate oficializată de către Ministerul Învățămîntului și de către Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport. Pentru clasa a V-a a Liceului din Predeal, schiul a devenit astfel o materie de predare tot atît de importantă ca celelalte discipline. În catalog i s-a rezervat o rubrică specială, în care elevii primesc note din partea a doi profesori de specialitate — Rodica Munteanu și Titus Coman. Acesta din urmă, avînd și calitatea de diriginte al clasei și de responsabil al secției de schi, se preocupă de buna desfășurare a orelor de pregătire a elevilor pe pîrtia de pe Clăbucet.

Am urmărit cu mult interes programul de lucru al acestor copii. Față de ceilalți elevi ai claselor a V-a, copiii din Predeal au șase în loc de trei ore pe săptămînă dedicate sportului, schiului. Vara, toamna și primăvara, în cele șase ore de sport, elevii fac diverse exerciții pentru antrenamentul la schi, iar iarna, de îndată ce cade zăpada, pîrtia Clăbucetului este pentru ei o a doua sală de clasă. Echipați uniform, avînd la dispoziție materiale de cea mai bună calitate (fiecărui copil i s-a dat echipament sportiv în valoare de 1 500 lei), elevii clasei speciale de schi din Predeal au pus bazele unei noi și, avem convingerea, fructuoase forme de dezvoltare a acestei ramuri de sport.

Din toamnă, o dată cu promovarea micuților schiori în clasa a VI-a, la Predeal va apare o nouă clasă a V-a de schi și tot din toamnă se preconizează înființarea — la același liceu — a unei clase a IX-a, cu cei mai buni schiori recrutați de la liceele din întreaga țară.

Salutăm această frumoasă inițiativă a Ministerului Învățămîntului și a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Clasele a V-a, experimentale, cu program special de schi (o clasă similară a luat ființă și pe lîngă liceul din Sinaia), încep să ofere, de pe acum, satisfacții. Ar fi cazul să se studieze posibilitatea ca, începînd chiar din toamnă, asemenea clase să apară și în alte centre din țară și, bineînțeles, nu numai cu specialitatea schi, dar și pentru handbal, volei, baschet etc. etc. Sportul românesc simte imperios nevoia unei infuzii de sănătate, de robustețe, iar școala s-a dovedit cea mai bună sursă de cadre pentru înviorarea acestei frumoase și utile activități.

Sorin GHEAȚĂ

ANCHETA REVISTEI „SPORT"

Paginile de fotbal: Ioan CHIRILĂ

Cel mai bun fotbalist al anului COMAN

● **ION DUMITRESCU**, președintele F.R. Fotbal 1. COMAN, 2. Dobrin, 3. D. Nicolae, 4. Constantin, 5. Gherghéli.
● **ION ȘICLOVAN**, secretar general al F.R.F. 1. DOBRIN, 2. Coman, 3. Constantin, 4. Gherghéli, 5. Ionescu.
● **FLOREA TĂNĂSESCU**, secretar al F.R.F. 1. KOSZKA, 2. Barbu, 3. Coman, 4. Dan, 5. Dobrin.
● **ION ALEXANDRESCU**, secretar al F.R.F. 1. DAN, 2. Dobrin, 3. Mocanu, 4. Ion Ionescu, 5. Coman.
● **OCTAV LUCHIDE**, consilier F.R.F. 1. Vacant, 2. vacant, 3. Ion Ionescu, 4. Coman, 5. Dobrin.
● **ANGELO NICULESCU**, director tehnic al F.R.F. 1. ION IONESCU, 2. Koszka, 3. D. Nicolae, 4. Dan, 5. Coman.
● **DINCĂ SCHILERU**, antrenor al echipei de tineret. 1. COMAN, 2. Gornea, 3. Ion Ionescu, 4. Dan, 5. Koszka.
● **GHEORGHE OLA**, antrenor al echipei de juniori. 1. CONSTANTIN, 2. Coman, 3. Dan, 4. Ion Ionescu, 5. Dumitrache.
● **C. BRAUN — BOGDAN**, antrenor federal 1. DAN, 2. Gherghéli, 3. Constantin, 4. Coman, 5. Dumitru Nicolae.
● **NICOLAE ROSCULEȚ**, profesor I.C.F., catedra jocuri. 1. COMAN, 2. Dobrin, 3. Constantin, 4. Ion Ionescu, 5. Mocanu.
● **RUDY WETZER**, antrenor 1. CONSTANTIN, 2. Dobrin, 3. Nunweiller III, 4. D. Nicolae, 5. Gherghéli.
● **DUMITRU TEODORESCU**, antrenor federal. 1. CONSTANTIN, 2. Dan, 3. Coman, 4. Ion Ionescu, 5. D. Nicolae.
● **IOSIF PETSCHOVSKI**, maestru emerit al sportului. 1. DAN, 2. Gornea, 3. Coman, 4. Gherghéli, 5. Kraus.
● **TITUS OZON**, maestru emerit al sportului. 1. COMAN, 2. Nunweiller III, 3. Constantin, 4. Kraus, 5. Barbu.

CLASAMENTUL

1. COMAN	43 pct.
2. CONSTANTIN	29 „
3. DAN	28 „
4. Dobrin	23 „
5. Ion Ionescu	20 „
6-8. D. Nicolae, Gherghéli, Koszka	10 „
9. Gornea	8 „
10. Nunweiller III	7 „
11. Barbu	5 „
12. Mocanu	4 „
13. Kraus	3 „
14. Dumitrache	1 „

Ca și în cadrul anchetei «SPORT» de anul trecut, au fost consultați 14 specialiști «neutri». La alcătuirea acestui clasament a fost folosit punctajul 5-4-3-2-1.

marginalii

Să reamintim cititorilor noștri ordinea primilor cinci în cadrul anchetei de anul trecut.

1. PÎRCĂLAB	41	puncte
2. GHERGHELI	39	„
3. M. IONESCU	24	„
4. IANCU	16	„
5. DAN	13	„

...Marele învins al anului 1967 este, fără îndoială, Pîrcălab, care n-a întrunit nici un vot, după ce obținuse 41 în ancheta trecută.

...Un singur jucător își menține numele în cele două anchete: Dan. Dacă nu ar fi «clacat» (mai ales din punct de vedere disciplinar) în finalul sezonului, Dan ar fi putut candida la un loc superior.

...Față de anul trecut, cînd au fost notați 20 de jucători, ancheta din acest an menționează doar 14 nume. În grupul primilor 10, singurii care au confirmat au fost Dan, Dobrin și Nunweiller III.

...Reamintesc din ancheta de anul trecut o declarație a lui Cornel Drăgușin, care îl notase — spre uimirea tuturor — pe Dumitriu III: *«Notarea lui Dumitriu III are scopul de a atrage atenția asupra categoriei B, care are nenumărate talente, jucători de bază în devenire».* În finalul sezonului, Dumitriu III a jucat la Aachen...

CLASAMENTUL GENERAL PE COMPARTIMENTE

1. Apărarea imediată	105 puncte
2. Atacul	53 „
3. «Mijlocul»	43 „

N.R. Ca și anul trecut, acest clasament este pur orientativ. Mai mult chiar decît anul trecut, schimbările intervenite în fotbalul modern oferă numeroase întrepătrunderi, mergîndu-se spre dispariția... compartimentării.

Clasamentul din acest an demonstrează o scădere a valorii înaintașilor, spre deosebire de anul trecut.

Deși Gherghéli a întrunit mult mai puține puncte decît anul trecut (39), totuși «mijlocul» a izbutit să se mențină în apropierea atacului, datorită plusului marcat de Dobrin și... reapariției lui Koszka.

CLASAMENTUL INDIVIDUAL PE COMPARTIMENTE

PORTARI

1. Coman (43), 2. Gornea (8);

FUNDAȘI

1. Dan (28), 2. D. Nicolae (10), 3. Nunweiller III (7), 4. Barbu (5), 5. Mocanu (4).

MIJLOCAȘI

1. Dobrin (23), 2—3. Gherghéli și Koszka (10);

ÎNAINTAȘI

1. Constantin (29), 2. Ion Ionescu (20), 3. Kraus (3), 4. Dumitrache (1).

CLASAMENTUL PE ECHIPE

1. ARGEȘUL	74 puncte
2. Rapid	48 „
3. Steaua	39 „
4. Dinamo	18 „
5. Farul	10 „
6. U.T.A.	8 „
7. Petrolul	4 „

N.R. Argeșul, cîștigă detașat. Steaua, absentă anul trecut, a izbutit să adune 39 de puncte. Dinamo a pierdut... 96 (!) de puncte. Farul, U.T.A. și Petrolul sînt prezente în acest clasament datorită unui singur jucător.

ECHIPA ANCHETEI „SPORT"

Coman

? — Nunweiller III — Dan — Mocanu

Gherghéli — Dobrin

Kraus — Constantin — I. Ionescu — ?

N.R. 1. Faptul cel mai semnificativ al «echipei Sport» este, în acest an, absența titularilor pentru posturile de fundaș dreapta și extrem stînga. Anul trecut au lipsit fundașul stînga și extremul stînga. Iată, deci, că cifrele anchetei, oricît ar fi de subiective, atrag just atenția asupra unor posturi nevralgice în ultimii ani.

2. Absența extremei stînga, pe lîngă faptul că atrage atenția asupra lipsei «omului de meserie», reflectă și oscilațiile de ordin tactic între 4—2—4 și 4—3—3.

3. Kraus în echipa națională? De ce nu! După Sorin Avram și Năsturescu, o asemenea idee nu pare de loc năstrușnică.

Cu ION ŞICLOVAN

secretar general al F.R. Fotbal

DESPRE ŞUT, ANTRENORI, DOBRIN ŞI (MAI ALES) DESPRE COPII

Convorbirea cu prof. Ion Şiclovan, secretar general al F.R. Fotbal, a durat cîteva ore. Vă mărturisesc că la un moment dat creionul reporterului nu şi-a mai putut face datoria decît la modul stenografic. Iată de ce voi abandona formula consacrată a dialogului şi voi reproduce ideile interlocutorului.

1. Unde sîntem? Sîntem în a doua jumătate a clasamentului Europei. E un loc modest, mai ales că nu putem fi consideraţi liderii celei de a doua jumătăţi. Şi după cum se ştie, în clasamentul fotbalului european figurează peste 30 de ţări.

2. De ce această poziţie precară? Din o mie de motive. Printre ele — fără să sistematizez — lipsa specialiştilor; a specialiştilor care să ştie să depisteze marile talente. Mă uimeşte, de pildă, faptul că unii antrenori îl consideră pe Dobrin drept un talent excepţional, iar alţii îi contestă orice calităţi. Unde e adevărul? Adevărul e în faptul că nu ştim încă «ce e rău şi ce e bine».

3. Talentul nu e valorificat printr-o muncă de calitate. Dumitriu II, Georgescu (fost la Rapid), **Ene II, Dan** (cu calităţile lui fenomenale... nerealizate), **Pîrcălab** (prototip în acest domeniu) **şi mulţi alţii confirmă carenţele muncii de instruire şi antrenament.**

4. De ce oare? N-aş putea spune că instruirea şi antrenamentul în fotbal sînt o ştiinţă, dar în orice caz trebuie să admitem că presupun o metodică complexă, de mare fineţe. Iar specialiştii noştri nu au ajuns încă acolo.

5. Desigur, obiecţia antrenorilor trebuie luată în consideraţie: «Noi nu preluăm copii instruiţi, pentru a face realmente o muncă de antrenament, ci copii rudimentari din punct de vedere tehnic. Cu alte cuvinte, în calitatea noastră de profesori de şcoală medie sîntem nevoiţi să acceptăm copii analfabeţi».

Iată o replică justă. Fără a spune prin asta că scuz automat lipsurile antrenorilor. Dar adevărul rămîne în picioare. Tragedia fotbalului nostru este că, practic, nimeni, nu se ocupă în mod serios de copii. Brazilia are Copacabana. Anglia şi R.F. a Germaniei (cele două finaliste ale C.M. 1966) **au formidabile şcoli de fotbal pentru copii. Noi, însă, ce avem în acest domeniu? Nici şcoli şi nici... Copacabana.**

6. N-am modernizat de loc conţinutul instruirii şi antrenamentului. Sînt lăudaţi în continuare antrenorii care lucrează minute multe, fără să se ţină seama de densitatea acelor minute. Esenţialul în fotbalul modern nu mai este cantitatea, ci intensitatea. Cîţi dintre antrenorii noştri cultivă, de pildă, viteza de reacţie?

7. Se vorbeşte mult de şutul la poartă. Se dau, prin excepţie, cifre uneori atrăgătoare: să zicem 400 de şuturi de antrenament în cursul unei săptămîni. Îmi pare rău, dar şi în acest caz cifra interesează mai puţin. Mă interesează regimul de viteză a şutului, regimul de forţă a şutului, regimul de... dificultate a şutului. Vă rog să mă credeţi că am văzut la unele antrenamente jucători adunaţi să şuteze pe linia de 16 metri. Ca acum 30 de ani.

8. Îmi spunea acum cîţiva ani antrenorul emerit Vogl: **«Ştii de ce nu şutează corect băieţii noştri? Pentru că nu au echilibru. Şi ştii de ce nu au echilibru? Pentru că nu au o pregătire fizică specifică pentru muşchii picioarelor».** Şi mi-a arătat imediat care sînt muşchii vinovaţi de... numărătele şuturi peste bară.

9. Oricît vi s-ar părea de ciudat, unele din antrenamentele noastre sînt «frumoase». Mai ales pentru ochiul neavenat din tribună. Din nenorocire, unii dintre antrenorii noştri lucrează pentru unele persoane din tribună. Ca să placă. În legătură cu asta amintesc şi «teleghidajul» unor jocuri-şcoală. Adică, fotbalul cu linguriţa. Să fim serioşi!

10. Jucătorul automat e o noţiune perimată. Marii jucători sînt proprii lor antrenori. Din păcate, la noi aşa ceva e de domeniul fantaziei. Bineînţeles că principala explicaţie este lipsa de responsabilitate a jucătorilor. Dar aceasta este un alt domeniu.

11. Vreau să revin cu o idee. Începem foarte tîrziu fotbalul. Începem la 12-13 ani. Asta înseamnă o întîrziere de cel puţin patru ani.

12. Cineva a clasificat antrenorii în: 1. antrenorul amabil, 2. antrenorul autoritar, 3. antrenorul despot. Statisticile elimină extremităţile şi pun pe prim plan antrenorul autoritar, pe care îl dublează, însă, întotdeauna, cu calitatea de... părinte.

13. Se spune că realitatea fundamentală a fotbalului mondial (de la care noi nu facem excepţie) este goana după puncte. Fără îndoială că se manifestă o înăsprire a luptei pentru victorie. Din păcate, însă, cei care condamnă această evoluţie a fotbalului sînt şi împotriva unor «artişti ai balonului» ca Ozon, Dobrin şi alţii. De ce sîntem ipocriţi? De ce îi condamnăm pe cei care ne desfată cu jocul lor şi le cerem în mod mecanic să aibă şi toate calităţile jucătorilor care excelează prin muncă şi prin nimic mai mult?

14. Uneori sîntem întrebaţi de ce numărul «artiştilor» este redus în fotbalul nostru. Aş îndrăzni să răspund pentru că «arta» fotbalistică a început să fie greşit interpretată, fiind însoţită de mari reproşuri. Iar în al doilea rînd, pentru că procesul de instruire are o monotonie şi o asprime cazonă de loc propice personalităţii.

15. De ce Dumitriu nu confirmă speranţele? Datorită lipsei sale de responsabilitate. Datorită lipsei de interes. Datorită lipsei de obiective.

Dar e numai Dumitriu de vină? Cred că Dumitriu este în bună măsură şi produsul nostru. Produsul nostru, al presei, al spectatorilor. Adică, produsul celor care se transformă în emiţători de «duşuri scoţiene».

16. Bineînţeles că în fotbalul nostru există şi o altă mare problemă: problema şefului secţiei de fotbal. Cel mai mare pericol este numirea şefului de secţie pe baza simplului fapt că «îi place fotbalul». Aşa se întîmplă că, de cele mai multe ori, şeful de secţie sufocă echipa cu dragostea sa. Aşa se întîmplă că şeful secţiei fotbal acţionează doar spontan, periclitează poziţia antrenorului în echipă, pe care o subordonează poziţiei sale sociale. Şeful secţiei fotbal este un element decisiv în viaţa unei echipe. El este conducătorul unui colectiv foarte greu de condus, şi, mai ales, se află în fruntea unei echipe care dă examen în fiecare duminică. Iată de ce, problema şefului secţiei de fotbal este de o importanţă hotărîtoare, pe care noi o subapreciem, furaţi de... şuturile ratate şi de... alcătuirea formaţiei.

17. Revin la antrenori. Un antrenor, chiar dacă a fost un foarte mare jucător, trebuie să cunoască toate cuceririle metodicii moderne. Desigur că există unele excepţii care dau apă la moară... empirismului. Dar toate acestea sînt, repet, excepţii. După părerea mea, cel care vrea să îmbrăţişeze cariera de antrenor trebuie să urmeze o şcoală teoretică şi practică de cel puţin doi ani. Cursurile de scurtă durată sînt o invitaţie la... diletantism.

18. Şi pentru că am vorbit despre diletantism. Privim uneori foarte uşor lucrurile. Dar fotbalul nu iartă. Nu iartă pe nimeni. Vreţi să vă dau un exemplu de mare seriozitate? Acum cîţiva ani, la Köln, în R.F. a Germaniei, au fost invitaţi timp de o săptămînă cei mai mari şuteri din lume (Eusebio, Puskas etc.) şi cei mai mari antrenori din lume. Timp de o săptămînă, toţi invitaţii au vorbit despre şut şi eficacitate. Acest adevărat conclav de specialişti — cei mai mari din lume — au alcătuit în cele din urmă... zece exerciţii pentru îmbunătăţirea şutului. Fără vorbe mari. Fără elucubraţii. Totul pentru alcătuirea unei liste de zece exerciţii în slujba fotbalului. Iată o mostră de atitudine împotriva diletantismului.

19. Îmi cereţi o noutate. Hai să zicem că noutatea ar fi faptul că se studiază organizarea echipelor de tineret pe lîngă toate echipele de categoria A. Echipe de tineret care să aibă un campionat al lor şi care să fie sursa permanentă a primelor formaţii.

20. O impresie generală. Am constatat în timpul scurt în care am reluat activitatea în domeniul fotbalului că la noi se vorbeşte teribil de mult pe baza simplei... impresii. Îmi dau seama, cu părere de rău, că această simplă... impresie este, în fond, motorul activităţii noastre fotbalistice. Iată de ce îmi permit să spun că, deocamdată, noi nu am izbutit să ne generalizăm nici măcar propria noastră experienţă...

(Am mulţumit fostului internaţional Ion Şiclovan pentru această convorbire amicală, care a cuprins — bănuiesc că sînteţi convinşi — destule aspecte din penumbra fotbalului nostru.)

Gînduri *despre* FOTBAL

• În fotbal, tradiţia nu trebuie să constituie o povară pentru urmaşi. Prin evocarea marilor exemple din trecut, vom găsi pentru toţi un stimulent binevenit, astfel ca «gloria străbunilor», departe de-a îndemna pe nepoţi să doarmă, să fie numai o scară a valorilor, pe care ascensiunea s-o urce neîncetat.

• Rezultatele, dacă nu sînt obţinute prin mijloace licite şi loiale, umbresc însăşi bucuria victoriei.

• Jocul spectacular, însoţit de toată dăruirea de sine a echipierilor, nu poate fi lipsit nici de eficienţa necesară.

• Nu e permis ca fluctuaţiile de formă să meargă de la plus infinit la minus infinit. Mai sănătos este ca jucătorii să evolueze la un nivel constant, care să nu provoace spectatorilor, de la etapă la etapă, iluzii incomensurabile, succedate de cele mai crunte dezamăgiri.

• Pentru a nu descrie grafice dintre cele mai sinuoase de la meci la meci, echipele trebuie să posede busola unui sistem propriu de joc, cît mai adecvat înzestrărilor fotbaliştilor din ţara respectivă.

• Bariera dintre joc şi antijoc este extrem de fragilă: poate fi uşor depăşită de orice jucător care, complexat de insuficienţe tehnice şi tactice, alunecă repede pe panta obstrucţiilor nedorite şi a durităţilor nepermise.

• Comportarea contradictorie a unei echipe nu se datoreşte numai capriciilor balonului rotund, ci şi revanşei pe care aceasta şi-o ia asupra zilelor fără pregătire şi a nopţilor fără odihnă, trecute de unii jucători.

• Un singur dopaj este permis în fotbal, ca şi în alte sporturi: cel moral.

• Jucătorul care nu şi-a cizelat tehnica individuală nu poate contribui nici la construirea fazelor care pretind luciditate tactică.

• Pe canavaua sistemului de joc, atacanţii sînt chemaţi să ţeasă cu fineţe, dar şi cu repeziciune, arabescurile cele mai inspirate ale acţiunilor lor. Şi tot ei au sarcina de-a destrăma, cu toată vigoarea, ochiurile năvodului întins de adversar.

• A domina teritorial, fără posibilitatea finalizării, înseamnă a face risipă inutilă de energie, care duce totdeauna la epuizarea fizică şi nervoasă a jucătorilor.

• În jocul de şah, o singură mişcare bine gîndită poate face mat pe adversar. În fotbal, o pasă — numai una singură, cea decisivă — poate asigura victoria.

• În urmă cu 15—20 de ani, fiecare compartiment al echipei reprezenta o armă bine definită: apărarea = artileria grea; mijlocaşii = infanteria; înaintarea = cavaleria uşoară. În fotbalul modern, însă, brigăzile de blindate trebuie să treacă la atac, cavaleria uşoară a înaintaşilor să vină în apărare, iar infanteriştii de la mijloc să sprijine, deopotrivă, ofensiva şi defensiva. Toate concurînd la un susţinut bombardament cu tirul precis şi puternic spre poarta adversă.

• Orice linie Maginot, oricît ar fi de bine «betonată», poate fi făcută inutilă prin învăluirea pe aripi. Şi cu atît mai mult în fotbal.

• După cum nu se poate juca şah fără a cunoaşte diferite deschideri, tot aşa în fotbal nu trebuie ignorate fazele care pot fi generate tactic din lovitura de începere, ca şi din celelalte acţiuni fixe.

Virgil ECONOMU

FOTBALUL EUROPEAN ÎȘI CAUTĂ FĂGAȘUL

Anul fotbalistic european 1967... Un an de reflux? Așa ar fi trebuit să fie, după «marele război» din Anglia.

Dar, fotbalul internațional nu-și mai permite de mult refluxuri sau «perioade de tranziție». «Cupa Europei» și marele triptic al celor «100 de cluburi» a solicitat cu o forță crescîndă energiile fotbalului european.

«Cupa Europei»! Șapte din cele opt echipe naționale calificate se cunosc: SPANIA, BULGARIA, URSS, IUGOSLAVIA, UNGARIA, ITALIA și FRANȚA. Se așteaptă derbiul britanic SCOȚIA-ANGLIA de la Glasgow (24 februarie), pentru a se cunoaște a opta echipă rămasă în cursă.

Ce ne oferă tabloul «Cupei Europei»!

TREI MEDALII CARE NU MAI STRĂLUCESC...

Este posibil ca prin înfrîngerea — de loc exclusă — a Angliei la Glasgow, toți cei trei «medaliați» de la Londra să fie absenți.

Oboseală? Greu de presupus. O infirmă prezența echipei Uniunii Sovietice, a patra semi-finalistă «engleză».

Atunci?

Aici intrăm în domeniul unei alte probleme. Problema raporturilor «echipă națională — echipă de club». Echipele naționale ale Angliei, R.F. Germane, Portugaliei, după ce au beneficiat, anul trecut, de cantonamentele «pentru Wembley» — valorificînd la maximum pregătirea centralizată — au reintrat sub... hegemonia cluburilor. Din acest punct de vedere, echipa Uniunii Sovietice, aflată într-o situație oarecum diferită — permițînd echipei naționale să se rodeze în plus — «grație»... climei, care suspendă campionatul — și-a văzut eforturile împlinite.

Marea revelație a «Cupei Europei» a fost echipa BULGARIEI, care a pierdut un singur punct la medalia de argint de la Stockholm (1958) și la cea de bronz de la Londra (1966). Aici se pare că a rodit împletirea intereselor de club cu cele ale echipei naționale.

Oricum, însă, «naționala» Bulgariei este cu mult peste valoarea echipelor sale de club. (Vezi meciurile Bulgaria-Portugalia, pe de o parte, și meciul Levski-Milan, pe de altă parte).

O super confirmare, UNGARIA. Echipa lui Albert a impresionat din nou prin forța atacului său, în care marele șef de orchestră

Kiev, octombrie 1967, Dinamo Kiev-Celtic 1—1 în «C.C.E.». Cu acest scor scoțienii, învinși acasă cu *1—2*, vor fi eliminați din Cupă, «furnizînd» una din marile surprize ale anului. În fotografie: în stînga, Johnstone. În dreapta — Levcenko.

are secunzi de talia lui Varga, Rakosi sau Göröcs.

IUGOSLAVIA și SPANIA sînt marile beneficiare ale anului 1967. Echipa lui Djaici a profitat de k.o.-ul tehnic al lui Helmut Schon în fața Albaniei, iar Spania a valorificat incredibilul fading al lui Popluhar în fața supermodestei Irlanda. În orice caz, Fortuna a răsplătit vigoarea fotbalului iugoslav, care înzestrează cu jucători și antrenori numeroase țări europene.

ITALIA s-a regăsit după dezastrul din Anglia, dar squadra azzurra continuă să fie mult sub nivelul marilor cluburi (anul acesta e, se pare, rîndul lui A.C. Milan). Squadra a impresionat printr-un singur rezultat: 4—0 cu Elveția. Celelalte meciuri (inclusiv 3—1 la Napoli, cu România) nu fac decît să confirme ideea că «colosii» lui Calcio nu prea sînt dispuși să acorde timp problemelor echipei naționale.

În sfîrșit, FRANȚA a... apărut în «sferturi» datorită talentaților dar și inegalilor săi jucători. «Cocoșul galic» confirmă pentru a nu știu cita oară că are fotbaliști mai buni decît «naționalele» pe care le prezintă. E adevărat că și fotbaliștii se complac în această boemă... pariziană care dă rareori roade.

«Cupa Europei» 1967 a încercat să reabiliteze competiția interselecționate, dar n-a izbutit decît în parte. Mai mult decît atît, deși sistemul ei de disputare e mai... blînd, cerbicia luptelor intercluburi a început să se reflecte și aici.

OFENSIVA CLUBURILOR

Să vedem acum ce se întîmplă în «tripticul celor 100» sau, mai exact, în cupele europene.

În C.C.E. sînt prezenți aproape toți «marii». REALUL a privit superior chinurile propriei sale naționale, victorioasă din mila... Fortunei. JUVENTUS a regăsit ritmul victoriei — din păcate — tocmai în perioada meciurilor cu Rapid. MANCHESTER UNITED pare decisă să pună capăt tuturor insinuărilor de după WORLD CUP '66, aducînd o altă cupă prin prodigiosul său Bobby Charlton.

O mare surpriză: prezența lui GORNIK ZABRZE. Și în dauna cui? A învingătorilor lui CELTIC! În dauna echipei lui Sabo și Bîșeveț! În orice caz, performanța polonezilor este o invitație la... curaj făcută tuturor echipelor de rangul doi și în primul rînd echipelor noastre.

În sfîrșit, revanșa SPARTEI, care a dat o lecție de modernitate naționalei cehoslovace, eliminînd pe ANDERLECHT.

...Deci, doar 3 dintre echipele țărilor calificate în sferturile «Cupei Europei» figurează printre cele opt team-uri rămase în cursa CCE.

O contradicție care confirmă teza mai sus citată a «duelului» club-selecționată națională.

•

Privind în ansamblu cele trei «tablouri» ale cupelor europene oferite cluburilor, constatăm:

1. Superioritatea netă a «masei» britanice, reprezentată prin 7 (!) echipe de club în «triptic».

2. Forța cluburilor vest-germane, italiene și spaniole, prezente în număr de 9 (3 × 3).

3. Prezența modestă — pe linia cluburilor — a fotbalului sovietic, consacrat pe planul selecționatei. (În acest caz și-a spus cuvîntul «reversul medaliei», adică... sacrificarea cluburilor).

4. Absența echipelor de club bulgare, care, prin «căderea» Trakiei din Plovdiv — învinsa Rapidului — marchează un forfait mai pronunțat chiar decît al nostru.

5. Absența fotbalului austriac, care pare a fi, tot mai mult, doar o glorioasă amintire...

MAREA PROBLEMĂ

Marea problemă a fotbalului european din zilele noastre este canalizarea uriașului inte-

Elveția—Italia 2—2 în «Cupa Europei». Salvadore va respinge atacul elvețian. Peste două luni, la Cagliari, «echipa cantoanelor» va fi surclasată cu 4—0.

Sofia, 13 noiembrie 1967. Bulgaria—Suedia *3—0*. Portarul Larsson prinde spectaculos.

LA STARTUL „SFERTURILOR“

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI...

Hvidovre-Real Madrid	2—2	1—4	REAL MADRID
Sparta Praga-Anderlecht	3—2	3—3	SPARTA
Sarajevo-Manchester	0—0	1—2	MANCHESTER
Dinamo Kiev-Gornik Zabrze	1—2	1—1	GORNIK
Juventus-Rapid București	1—0	0—0	JUVENTUS
Rapid Viena-Eintracht	1—0	0—2	EINTRACHT
Vasas Budapesta-Val. Reykjavik	6—0	5—1	VASAS
Benfica-Saint Etienne	2—0	0—1	BENFICA

... ȘI „CUPA CUPELOR“

Standard Liège-Aberdeen	3—0	0—2	STANDARD
Vasas Györ-A.C. Milan	2—2	1—1	MILAN
Valencia-Steaua București	3—0	0—1	VALENCIA
Bayern München-Vit. Setubal	6—2	1—1	BAYERN
Wisla Cracovia-Hamburg S.V.	0—1	0—3	HAMBURG
Lyon-Tottenham	1—0	3—4	LYON
N.A.C.-Breda-Cardiff	1—1	1—4	CARDIFF
Torpedo Moscova-Sp. Trnava	3—0	1—1	TORPEDO

Am prezentat «optimile» într-o ordine care să cupleze echipele din sferturi așa cum au decis sorții de la 18 decembrie 1967

res al publicului în favoarea... fotbalului. Într-adevăr, asprimea luptei pentru calificare (vezi toate cupele de club, plus — să zicem — meciul Bulgaria-Portugalia) îndepărtează tot mai mult fotbalul de ceea ce era pînă anii trecuți, adică un joc.

Jocurile tur-retur oferă tot mai mult un spectacol dublu, în care asediatorii din prima manșă devin asediații dintr-a doua. Acestui... desen nu i se poate sustrage nimeni, indiferent de crezul tactic pe care îl are: beton, linie... E adevărat, s-au făcut unele încercări de temperare a zelului pus în slujba victoriei cu orice preț, dar rezultatele nu sînt palpabile. Încercarea de a stimula jocul ofensiv în deplasare prin dublarea golului înscris de către echipa oaspe a avut rezultate stranii, culminînd cu eliminarea unei echipe (Vasas Györ) care n-a fost învinsă niciodată.

Aproape pretutindeni, setea de victorie a adus pe teren și în tribune temperamentul sud-american. Și aceste forme de violență au depășit mult cadrul cupelor europene de cluburi. E adevărat că la Izmir au fost incidente în meciul cu Atletico, dar accidente și mai grave au pătat întîlnirea Austria-Grecia de la Viena. Ca să nu mai vorbim de «marele derbi mondial» Celtic-Racing Buenos Aires, care a devenit un «derbi al rușinii».

CARE E SOLUȚIA?

S-au propus unele soluții. Dintre acestea, cea mai puțin realistă este programarea meciurilor — sau, mai bine-zis, a unui singur meci — pe teren neutru. Gîndiți-vă, însă, la consecințe. Ar însemna ca un meci ca Gornik Zabrze-Dinamo Kiev, care a stabilit recordul polonez de spectatori la peste 102 000, să se dispute undeva la Leipzig sau la Berna, în fața unui stadion ca și pustiu.

S-au mai propus unele modificări de regulament care să stimuleze în continuare jocul ofensiv. Dar pentru asta e nevoie de o lungă perioadă de studiu și de o și mai lungă perioadă de... acceptare.

Soluția cea mai apropiată de realitate ar fi orientarea cupelor spre grupe preliminare de patru sau chiar cinci echipe, care să reducă simțitor caracterul eliminatoriu al întîlnirilor. «Grupa» s-ar desfășura, bineînțeles, tot tur-retur (acesta este, de altfel, secretul marelui succes al competițiilor europene), dar adițiunea de puncte ar atenua, fără îndoială, duritatea luptei, mai ales în primele jocuri.

Fără o categorică intervenție regulamentară în sistemul de disputare a jocurilor, toate celelalte încercări de modificare ni se par a fi simple propuneri paleative.

ȘI NOI?

Această trecere în revistă pe tema fotbalului în general ar fi lipsită de sens dacă n-am aduce în discuție situația fotbalului nostru pe plan internațional.

«Cupa Europei» ne-a adus o nouă decepție. Iluziile inițiale au făcut ca pînă și posibilul loc doi în grupă să devină o iluzie. Dorința de a învinge cu orice preț s-a transformat brusc într-un 1—7 la Zürich.

Echipele noastre de club și-au demonstrat din nou limitele în cupele europene.

RAPID a cedat în fața rigorii matematice a lui Juventus Torino, care și-a acționat cu precizie sistemul de pîrghii chiar în condițiile unui declin de formă.

STEAUA a cedat în fața ofensivei violente a Valenciei, pe teren propriu, neputînd răspunde cu aceiași monedă în fața experimentaților jucători spanioli — de două ori cîștigători ai «Cupei Orașelor Tîrguri.»

ARGEȘUL a cedat și el în fața consacraților lui Ferencvaros, e adevărat — într-o perioadă în care echipa piteșteană nu se descoperise pe sine însăși.

Ce-i de făcut?

Desigur că rezultatele de valoare nu trebuie așteptate înaintea unei creșteri calitative generale a fotbalului nostru. Există, totuși, un ce pe care îl supunem încă o dată judecății cluburilor. O echipă care cîștigă sau capătă dreptul de a ne reprezenta în marile competiții europene are datoria de a se prezenta în maximum de formă. Anul acesta, mai ales în cazul Rapidului, nu a fost așa. Lupta pentru CCE n-a început a doua zi după cucerirea tricourilor de campioni, ci mult mai tîrziu, făcînd ca intrarea în formă să se facă anevoios, simultan cu acumularea unui fond psihic de mare nervozitate, care a culminat tocmai în ziua jocului retur cu Juventus.

Deci?

Nu ne rămîne decît să sperăm că înfrîngerile din acest an se vor constitui într-un coeficient de seriozitate în plus pentru anul 1968. Să nu uităm că fotbaliștii bulgari au realizat marea performanță a intrării în «sferturile» Europei la numai un an după ce au fost «scuturați» de trei ori la rînd pe terenurile engleze în fața Braziliei, Ungariei și a învinșilor de astăzi: Portugalia.

Ioan CHIRILĂ

Görőcs (X) unul dintre cei mai talentați jucători maghiari, în lupta cu un fundaș austriac.

Echipa Valenciei, deși a determinat eliminarea Stelei, a lăsat o frumoasă impresie la București. În picioare: **Abelardo, Sol, Mestre, Vidagany, Paquito, Roberto. Jos: Poli, Guillot, Waldo, Claramunt și Jara.**

În ciuda vîrstei, Gento (în alb) continuă să fie una din marile vedete ale «Cupei campionilor europeni».

SPORTURI MAI PUTIN CUNOSCUTE

TERBAL un nou sport românesc

Elevii liceului Gheorghe Sincai din București au găsit într-o dimineață, pe terenurile de sport din curtea școlii lor, două instalații ciudate. Le-au privit cu atenție, s-au întrebat **«ce-or fi astea?»**, apoi, negăsind răspuns, le-au tratat cu indiferență.

Toate acestea pînă într-o zi, cînd, profesorul de educație fizică Victor Tibacu i-a anunțat că un grup de studenți de la I.C.F. vor veni în vizită la «Sincai» și vor folosi pentru prima dată «misterioasele» instalații, cu prilejul unui meci de... TERBAL.

— **Dar ce este terbalul?** — au întrebat de-o dată mai mulți elevi.

— **Un nou sport românesc. Este foarte pasionant... Se joacă cu mingea și... Dar îi veți vedea pe studenți și atunci veți înțelege mult mai bine** — a încheiat profesorul.

În ziua primului meci de terbal am fost și noi la «Gheorghe Sincai». L-am întîlnit acolo și pe inventatorul noului joc sportiv. Este o veche cunoștință: fostul halterofil Vasile Batin, de la Dinamo București. Bineînțeles, nu am scăpat prilejul pentru a-i lua un interviu.

— Cum v-a venit ideea noului sport?

— **Pe vremea cînd eram la Dinamo, pe lîngă antrenamentele de bază pe care le făceam cu halterele, pentru dezvoltarea fizică generală, pentru viteză și îndemînare jucam handbal, volei, baschet și fotbal. Din această perioadă m-a preocupat inventarea unui sport cu mingea, care să ofere și spectatorilor din spatele porților sau ale panourilor posibilitatea de a urmări în condiții cît mai bune toate fazele partidei. Mai doream ca sportul pe care îl voi inventa să aibă mai multe posibilități de înscriere a punctelor, prin aceasta încercînd să înlătur stereotipul direcțiilor de atac...**

— Așa s-au născut aceste... «colivii suspendate»? l-am întrerupt, arătînd spre cele două piese montate pe terenul de baschet.

— **Da. Sportul pe care l-am inventat se desfășoară la două, hai să le spunem «panouri», de formă cilindrică, care au pe circumferința mediană cîte 4 ferestre ovale, dispuse în cruce, și partea superioară deschisă. Cînd cilindrul este lovit cu mingea, el se poate roti, schimbînd, astfel, poziția de înscriere a punctelor.**

— Cum rămîne, însă, cu deziderastul publicului?

— **Este rezolvat! Terenul de terbal are o suprafață dreptunghiulară, avînd dimensiunile maxime de 33 m lungime și 16 m lățime, iar cele minime de 26 × 14. La cele două capete ale terenului, la 8,50 m de linia de fund, pe linia axului longitudinal, sînt fixate cele două «panouri» cilindrice. Această așezare a «panourilor» în interiorul terenului de joc, oferă posibilitatea unui cîmp de acțiune circular în jurul lor, cu multiple direcții de atac, cu faze inedite, care pot fi urmărite în bune condiții de către toți spectatorii.**

— Și cum se joacă?

— **Terbalul este un joc care se dispută între două echipe de 4—8 jucători (depinde de mărimea terenului). Mingea folosită este cea de volei, handbal sau baschet, în funcție de vîrsta... terbaliștilor. Partida începe de la mijlocul terenului, prin angajarea între doi jucători, printr-o minge de arbitru. Jucătorii nu sînt specializați pe posturi. Toți sînt în același timp și atacanți și apărători. Fiecare echipă luptă, folosind calitățile fizice și cunoștințele tactice, ca să atace «panoul» advers și, în același timp, să și-l apere pe al ei. Jucătorii aleargă și sar, prind și aruncă mingea, înaintează conducînd balonul cu o mînă, prin bătăi succesive în pămînt, aruncă mingea direct spre ferestrele ovale, obținînd astfel un singur punct, sau folosind aruncările ricoșate din pămînt, mingea putînd să pătrundă prin partea superioară a cilindrului (3 puncte) sau printr-una dintre cele patru ferestre laterale (5 puncte). Jucătorii sînt foarte activi, pe teren existînd o permanentă alternanță între atac și apărare. Dinamismul jocului crește în preajma celor două «panouri», surprizele fiind numeroase și atacurile pline de neprevăzut. Durata unei partide este de trei reprize**

BADMINTON

BADMINTON-ul este un sport de origine engleză, care se aseamănă cu tenisul prin terenul pe care se desfășoară și racheta care se folosește, iar cu tenisul de masă — prin modul de numărare a punctelor. Există cu toate acestea și deosebiri esențiale. Racheta e mai ușoară decît cea de tenis și trimite de o parte și de alta a terenului un obiect (o jumătate de sferă) înconjurat de 14—16 pene. Acesta cîntărește circa 5 grame. Obiectul acesta zburător nu trebuie să atingă solul în timpul jocului. Calitatea solului nu are importanță. Terenul are o lungime de 13,40 metri și o lățime de 6,10, avînd la mijloc un fileu ridicat la o înălțime de 1,55 metri de pămînt, deasupra căruia trebuie să zboare obiectul dintr-o parte în alta, dar numai în limitele terenului.

REGULI DE JOC

BADMINTONUL se joacă în simplu sau în dublu, adică între doi jucători sau echipe formate din doi jucători fiecare. Serviciul se execută în diagonală, lovind obiectul de jos în sus, fără fentă. Acest obiect va trebui să meargă spre dreptunghiul din diagonala adversă, fără ca să atingă solul, jucătorul advers urmînd a-l prelua din vole și a.m.d. (AD sau DA).

Un jucător pierde serviciul sau punctul atunci cînd trimite obiectul sub fileu, în fața lui sau în afara limitelor terenului din diagonala adversă sau cînd trimite volantul (obiectul) în dreptunghiul opus celui în care se află (AC—DB, vezi schița). De asemenea, punctul sau serviciul se pierde atunci cînd un jucător atinge volantul cu cadrul sau mînerul rachetei, cînd el atinge fileul cu racheta în timpul meciului etc. Punctele se înregistrează numai de jucătorul sau echipa aflată la servici, întocmai ca la volei. Spre deosebire de tenis, jucătorul care servește nu are dreptul decît la o singură lovitură. Un joc se joacă pînă la 15 puncte (simplu și dublu masculin) și pînă la 11 puncte (simplu și dublu feminin). Se pot face prelungiri, în cazul înțelegerii prealabile între adversari.

a cîte 15 minute, cu două pauze de cîte 5 minute.

I-am mulțumit inventatorului acestui nou sport pentru lămuririle date și, după ce am asistat la primul meci de terbal, pe care l-au jucat două echipe de studenți de la I.C.F., l-am rugat pe cunoscutul profesor Victor Tibacu să ne spună părerea sa despre noul joc. Iată ce ne-a declarat: **«Terbalul este un joc sportiv cu o deosebită valoare higienică, sportivă și educativă. El dezvoltă armonios corpul, prelucrînd toate grupele musculare și toate articulațiile. Dezvoltă marile funcțiuni organice, circulația și respirația. Terbalul se învață ușor și poate fi răspîndit cu rapiditate deoarece elementul tehnic nou, de înscriere prin aruncarea ricoșată cu pămîntul, trezește interesul celor care-l văd și-l practică. Poate fi jucat în aer liber sau în sală, de tineri și adulți, de bărbați și femei, fără să ceară aptitudini speciale. Terbalul are o valoare practică deosebită și datorită faptului că «panourile» cilindrice fiind mobile (la fiecare lovire cu mingea ele se rotesc ușor) nu creează jucătorilor un stereotip orientativ. Jucătorii în atac vor găsi ferestrele ovale mereu în altă poziție. Jocul place spectatorilor și datorită faptului că aceștia au posibilitatea să urmărească fazele din orice loc.»**

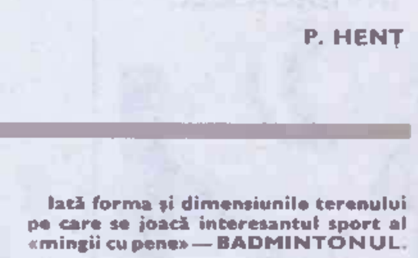
•

Așadar, s-a născut un nou sport românesc: TERBALUL. L-au jucat pentru prima dată două echipe de studenți. Un profesor inimos și entuziast, Victor Tibacu, l-a arbitrat. Inventatorul noului joc, Vasile Batin, i-a urmărit emoționat. Oare invenția sa va place? Va avea oare prilejul vreo dată să treacă pe lîngă o școală și să vadă copiii jucînd terbal? Deocamdată nimeni nu poate răspunde la aceste întrebări. Pe toate le va rezolva viitorul.

În ceea ce ne privește, noi îi dorim inventatorului să nu treacă prea mult timp pînă la primul campionat național de terbal...

P. HENȚ

Iată forma și dimensiunile terenului pe care se joacă interesantul sport al «mingii cu pene» — BADMINTONUL.

POȘTA redacției

VASILE GEAMĂNU — Tg. Jiu. Ne întrebați care club sportiv este mai puternic: Steaua sau Dinamo? Vă vom răspunde numai după ce ne veți comunica cu care dintre ele țineți. Nu de alta, dar noi dorim să ne avem bine cu toți cititorii...

IOAN TIFOR — Oradea. Doriți să deveniți ciclist de performanță și nu știți dacă la vîrsta dv. «mai este cazul». Părerea noastră? Avîntați-vă în șa! Cînd ești doar în clasa a IX-a, prin muncă și seriozitate îți poți împlini toate visurile. Nu uitați, însă, că aveți nevoie de sfaturile specialiștilor de la clubul sportiv din localitate.

DOREL OPREA — comuna Sîntioana. Luna aceasta veți împlini 18 ani. Vă urăm la mulți ani și vă facem cadou răspunsul la întrebarea adresată redacției: fotbalistul dv. preferat, Ion Pîrcălab, s-a născut în București, la 5 noiembrie 1941. Prima formație în care a jucat a fost echipa bucureșteană Dinamo Obor.

CONSTANTIN FRUNZĂ — Tecuci și CONSTANTIN LUCHIAN — București. Ați citit în revista noastră despre studentul Ion Popa, care a făcut o lungă excursie cu bicicleta și, dorind să-i cereți cîteva sfaturi în vederea unei «aventuri asemănătoare», ne solicitați adresa lui: Iat-o: Institutul de arhitectură, str. Biserica Enei nr. 3—5, București.

ZORICA ISPAS — Craiova. Ne scrieți că iubiți foarte mult fotbalul și ne rugați să publicăm o copertă cu «jucătorul Dan Spătaru de la Progresul București». Vă sfătuim să vă adresați casei de discuri «Electrecord».

MIHAI PUȚARU — com. Leordeni. 1) Decatlonul cuprinde următoarele... zece probe atletice: 100 m, săritura în lungime, aruncarea greutății, săritura în înălțime, 400 m, 110 m garduri, aruncarea discului, săritura cu prăjina, aruncarea suliței și 1 500 m. 2) Întrecerile la maraton se desfășoară pe distanța de 42,195 km. Vă rugăm să ne scrieți și nouă ce v-ați ales: decatlonul sau maratonul?

IONEL NICORICI — Timișoara. Lev Iașin joacă la Dinamo Moscova, iar Mazzola — la Internazionale Milano.

GHEORGHE MICLEA — Oradea. Articolul trimis nu a fost pe profilul revistei noastre. Cea mai mare lipsă a sa: absența ilustrației. Noi vă mulțumim pentru atenție și așteptăm ceva (mai scurt și ilustrat) care să se... încadreze.

IONEL BRENDA — Timișoara. Doriți să-i scrieți fotbalistului Dobrin și nu-i știți adresa? Fiți sigur că orice poștaș din Pitești va duce scrisoarea dv. la destinatar, chiar dacă veți menționa pe plic doar atît: Dobrin, F.C. Argeș—Pitești.

ION TOMA — Vălenii de Munte. Iată datele cerute despre handbaliștii dv. preferați. Petre Ivănescu s-a născut la 5.IV.1936, în București. Are 1,85 m și în jur de 86 kg. Ioan Moser: n. 24.I.1937, Timișoara, 1,92 m, 80 kg; Costache Mircea I: n. 6.XII.1935, București 1,80 m, 78 kg; Costache Mircea II: n. 2.V.1940, București, 1,78 m, 76 kg; Gheorghe Licu: n.1.XII.1945, comuna Fierbinți, 1,85 m, 82 kg; Gheorghe Gruia: n. 2.X.1940, București, 1,94 m, 87 kg.

În viitor nu uitați că mai sînt și alți cititori care așteaptă răspunsurile noastre și, după cum puteți vedea, spațiul «Poștei» nu este prea mare.

Dr. ADRIAN OLARU — Bacău. În legătură cu articolul «Impresii de la 2 240 m» publicat în revista 23/1967, doriți cîteva amănunte în plus din partea autorului și ne cereți adresa acestuia. Rețineți: Dr. Ionel Stănescu, str. Aviator Caranda nr. 65, Raion V.I. Lenin, București.

DAN DENGHEL — Drăgășani. Cel mai mare succes sportiv obținut de luptătorul Ion Baciu în anul 1967 a fost titlul de campion mondial.

ERATĂ: În numărul 23/1967, la articolul «Bilanț atletic» din pag. 7, la clasamentul pe cluburi, ordinea primelor două clasate este următoarea: Dinamo

„Campionii de mîine" ai Constructorului

Echipa de handbal a liceului nr. 30 — lotul I.

La liceul «Gheorghe Șincai» din Capitală, mare agitație. În fața unei săli pline pînă la refuz, cei mai mici sportivi din școlile generale de cartier se perindă pe podium, în aplauzele colegilor lor.

Primii clasați la fotbal, volei, handbal, baschet, atletism și tenis de masă primesc cupe și premii din partea reprezentanților clubului «Constructorul» — autor al acestei frumoase inițiative.

Emoția vizibilă și firească pentru această primă consacrare este sporită de un eveniment aparte, care constituie de fapt și punctul de atracție al întregii festivități: premiile. Acestea sînt înmînate copiilor de cîțiva dintre foștii elevi ai liceului: binecunoscutul fotbalist Oaidă, rugbistul Nedelcu și șahistul Liviu Țucă. Ei adresează micilor premianți cuvinte pline de căldură, îndemn la conștiinciozitate și consecvență.

Atenția pe care clubul «Constructorul» o acordă «campionilor de mîine» este lăudabilă. Iată un exemplu care ar putea fi urmat și de alte cluburi, în a căror sferă de activitate problema copiilor ocupă încă un loc prea mic, în ciuda evidenței sale importanțe.

Octavian ANDRONIC

Cea mai tînără bază sportivă

Recent, la Ploiești, s-au terminat lucrările de acoperire a bazinului de înot al clubului sportiv Petrolul. Noul bazin, care este cea mai tînără bază sportivă din țară, are lungimea de 50 m, lățimea de 15 m, 6 culoare și o adîncime medie de 2,50 m. Aici, în cadrul centrului de inițiere, vor fi pregătiți circa 120 de copii între 5 și 11 ani, de care se vor îngriji mai mulți profesori și antrenori. Sperăm că nu peste mult timp noul bazin al «Petrolului» ne va da și atît de mult așteptații campioni la natație.

În fotografie, vedere interioară a noului bazin acoperit.

Foto: I. TĂNĂSESCU

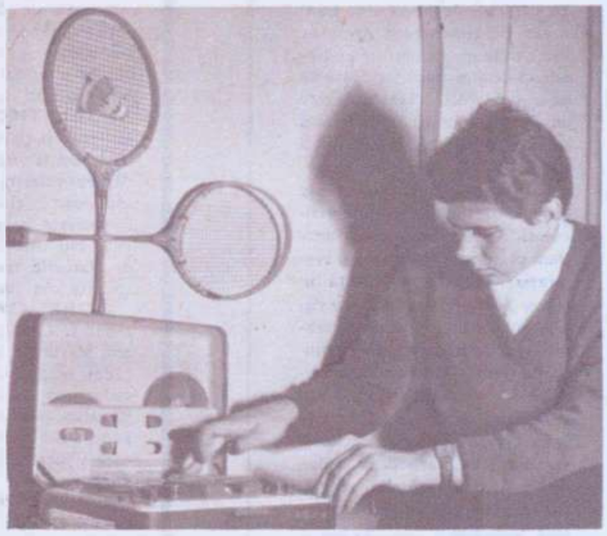

PARADISUL ALB

A nins mult la munte, crestele transformîndu-se într-un adevărat paradis al schiorilor. Și foarte puțini sînt cei care rezistă tentației unei coborîri vertiginoase pe schiuri. La sfîrșit de săptămînă, trenurile care merg spre stațiunile de iarnă sînt pline cu... schiuri și voie bună. Pînă la vară, mult dorita mare a căzut în dizgrație. Vă invităm la schi!

magazin sportiv

ÎN SLUJBA... SULIȚEI

Muzica place. Chiar și pe campionii olimpici îi desfată. De multe ori, însă, dacă este foarte bună, muzica «te fură». Dar MIHAELA PENEȘ este precaută. Printr-un procedeu simplu, ea a intercalat în cele mai bune bucăți de «ușoară» propria-i voce: «Nu voi mai pierde nici un concurs în 1968!»... «Voi doborî recordul mondial al Elenei Gorceakova!»... «La Ciudad de Mexico voi realiza eventul olimpic!» Iată, așadar, că și banda de magnetofon poate fi inclusă în arsenalul de mijloace pentru un finiș triumfător la Jocurile Olimpice...

CEL MAI RĂSFĂȚAT...

Un cititor ne-a adresat o întrebare originală: «Cine a fost cel mai răsfățat copil în anul 1967?». După îndelungi căutări, l-am descoperit — prin intermediul fotoreporterului nostru Ion Mihăică — pe răsfățatul anului 1967. Se numește CRISTIAN, are acum 7 luni și se joacă cu trofeele din marmoră și aur ale tatălui său — ION BACIU, campion mondial de lupte greco-romane (București, 1—3 septembrie 1967).

NATALIA KUCINSKAIA?

Nu. Deocamdată doar... coafura este asemănătoare. Codana din fotografie este gimnasta noastră Alina Goreac, căreia îi dorim cît mai curînd performanțe apropiate de cele ale campioanei mondiale. Poate că viitoarele Jocuri Olimpice îi vor aduce consacrarea internațională drept răsplată pentru seriozitatea și pasiunea cu care se pregătește.

de pretutindeni

● Celebrul antrenor de fotbal Helenio Herrera de la clubul Internazionale-Milano a stabilit un original record. În cadrul a 10 etape de campionat, el a prezentat tot atîtea echipe schimbate. Întrebat de ziariști despre acest «record», Herrera a răspuns: **«Caut cea mai bună formulă. Să fiți siguri că pînă la urmă o voi găsi».**

● Sprinterul de culoare Tommie Smith, care a întreprins un turneu în Australia, a suferit o neașteptată înfrîngere în concursul de la Melbourne. El a fost învins pe linia de sosire de australianul Eddy. Ambii atleți au fost cronometrați pe 220 yarzi cu același timp: 21" 2/10. Într-un interviu acordat presei australiene, Smith a declarat că nu i-a convenit pista, care era desfundată.

● Cunoscutul baschetbalist francez Christian Baltzer a anunțat că în foarte scurt timp va abandona activitatea competițională. Baltzer este în vîrstă de 31 de ani, are doi copii și a ajucat de 146 de ori în reprezentativa Franței.

● Oficialitățile sportive suedeze au dispus să nu se mai organizeze reuniuni profesioniste de box în Suedia. Din această cauză, fostul campion mondial al greilor, Ingemar Johansson, care în prezent este manager, a hotărît să-și mute «sediul» la Copenhaga.

● În sfîrșit, sud-coreeanul Kim Soo, deținător al centurii de campion mondial la categoria mijlocie — clasa juniori, a acceptat să-și pună titlul în joc. El urmează să-l întîlnească în cursul lunii ianuarie, la Seul, pe campionul european — italianul Mazzinghi. Kim Soo l-a învins acum doi ani la puncte pe Benvenuti, după un meci în care s-au desfăcut corzile ringului în repriza a 12-a, cînd coreeanul era la un pas de K.O. Neprevăzuta pauză i-a folosit lui Kim, care a primit decizia unui juriu generos.

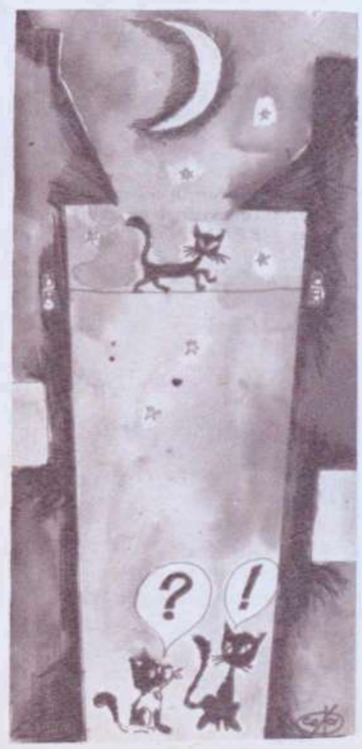

LA 68 DE ANI!

Corespondentul nostru din Brad, Mihai Susan, *ne-a trimis această fotografie, care ne prezintă un adevărat campion. Este vorba de pensionarul Florea Hodrea, domiciliat în orașul Brad, autorul unei performanțe rare. La 68 de ani, Florea Hodrea a întreprins de unul singur o cursă cicloturistică de peste 4 000 km, vizitînd numeroase orașe ale patriei.*

Iată-l pe «tînărul campion» alături de unele din diplomele sportive obținute pe traseu. Îl felicităm și noi și-i dorim noi performanțe.

INVIDIOASELE

— Vezi ce echilibru are!!!
— Te cred. Dacă e mîța Soniei Iovan!

Desen de Octavian COVACI

DANSATORI PE... BANDĂ

În Uniunea Sovietică, un nou cuplu de patinatori artistici, Ludmila Pahomova și Alexandr Gorșkov entuziasmează publicul patinoarelor. Se pare, chiar, că noua pereche întrece virtuozitatea celebrilor Ludmila Belousova și Oleg Protopopov, care, după cum se știe, au cucerit tot ce se putea cuceri în competițiile internaționale din ultimii ani.

Iată-i pe Pahomova și pe Gorșkov «dansînd» la un concurs desfășurat pe patinoarul din Minsk.

ÎN SERIE...

Hocheiul sovietic a obținut un nou succes de prestigiu. Echipa U.R.S.S. a cîștigat tradiționalul turneu internațional care se desfășoară în fiecare an la Winnipeg (Canada). Campionii mondiali și olimpici și-au confirmat încă o dată valoarea, învingînd, la ea acasă, puternica echipă a Canadei. Marea surpriză a turneului au furnizat-o hocheiștii din formația Suediei, singurii care au reușit o victorie în fața sovieticilor (6—4 în meciul retur).

În fotografie, Boris Maiorov, căpitanul echipei U.R.S.S.

DIFICULTĂȚILE CELEBRITĂȚII

Înotătorul Roland Matthes, din Republica Democrată Germană, este, la ora actuală, cel mai bun spatist din lume. El deține recordurile mondiale la 100 m (58,4) și 200 m (2:07,9) spate. Mare favorit la Jocurile Olimpice din Mexic, Roland e un punct de atracție pentru ziariștii sportivi.

Iată-l «vînat» pentru un interviu imediat după antrenament.

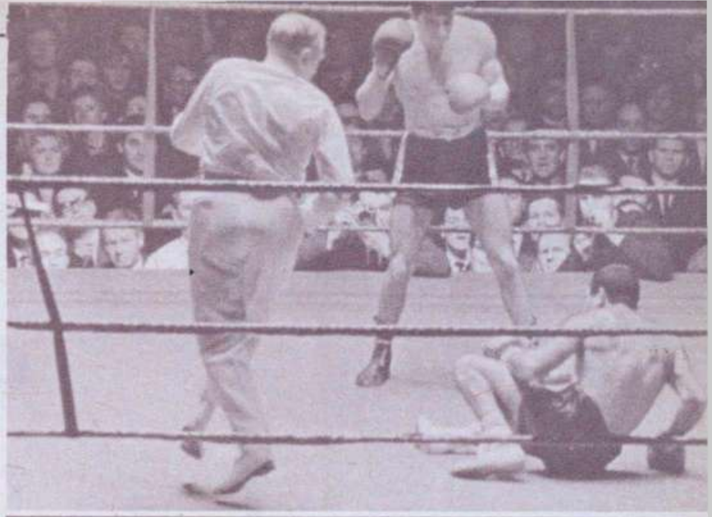
„FAIR-PLAY" ÎNTRERUPT...

La Edimburg (Scoția), cu prilejul meciului de rugbi dintre formația neozeelandeză «All Blacks» și reprezentativa Scoției (14—3 în favoarea oaspeților), s-a petrecut un incident rar întîlnit pe stadioanele britanice. Jucătorul Colin Meads de la «All Blacks» (în fotografie) a fost eliminat de pe teren pentru joc brutal. Din anul 1925, în meciurile internaționale de rugbi disputate în Marea Britanie, acesta este singurul caz de eliminare de pe teren!

O FRUMOASĂ ... AMNEZIE

Iată două imagini despre care am putea crede că se exclud. Nu-ți prea poți închipui că după cele întîmplate în fotografia de sus, cei doi rivali «au uitat tot» și acceptă să se fotografieze împreună, cum îi vedem în imaginea de jos. Și totuși, așa trebuie să se întîmple. Întrecerea sportivă, fie ea cît de dură, trebuie să păstreze, ba mai mult, să întărească prietenia dintre competitori, respectul reciproc.

Fotografiile au fost realizate recent la «Stadthalle» din Viena, unde a avut loc meciul de box dintre austriacul Johann Orsolics și spaniolul Juan «Sombrita» Albornoz, pentru titlul european la «ușoară». După o luptă dramatică, partida s-a terminat la egalitate, titlul rămînînd în posesia lui Orsolics, pe care îl putem vedea sus expediindu-și adversarul la podea, iar jos, ținîndu-l amical pe după umăr.

„STIL CANADIAN"

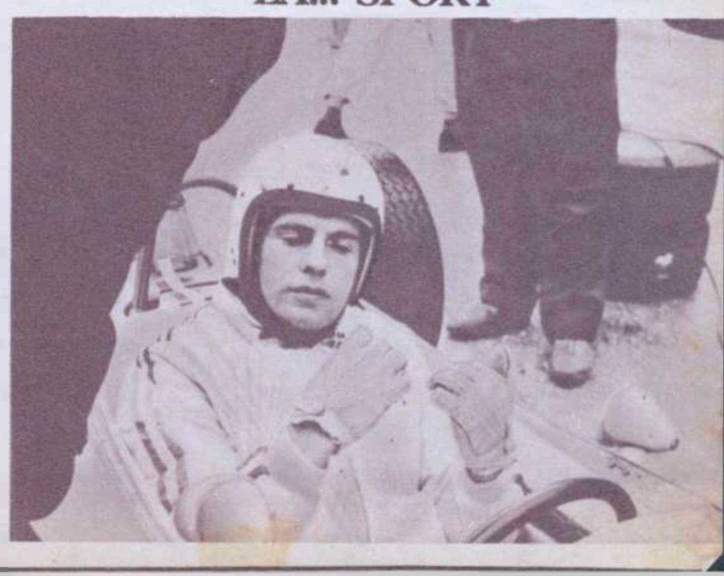
Așa numesc suedezii această manieră de joc, tot mai des întîlnită în Suedia, mai ales după vizitele echipelor canadiene. În meciul dintre formațiile A.I.K. și Mora, hocheistul Ove Hedberg (A.I.K.) l-a aruncat pur și simplu peste mantinelă pe Per-Arne Hübinette (Mora), chiar sub privirile arbitrului uluit.

DE LA „UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE" LA... SPORT

Palpitantele curse de automobile și nenumăratele secvențe realizate în timpul raliului Monte Carlo dau acțiunii filmului «*Un bărbat și o femeie*» — care rulează pe ecranele noastre — un plus de originalitate. Claude Lelouch — regizor, scenarist și operator al filmului — ne oferă un «cine-verité» cu autentice nuanțe de sport.

Popularitatea de care se bucură în rîndul specialiștilor și al spectatorilor i-a îndemnat pe organizatorii Jocurilor de iarnă de la Grenoble să-i încredințeze lui Lelouch realizarea filmului oficial al Olimpiadei albe. Unul dintre colaboratorii săi, actorul Jean Louis Trintignant (în fotografia alăturată), care interpretează în filmul «*Un bărbat și o femeie*» rolul unui faimos șofer de performanță, poartă un nume cunoscut iubitorilor de sport. El este frate cu celălalt Trintignant, un vestit as al volanului, care a obținut neenumărate premii la cursele de automobile din Franța.

Itinerar turistic

Ascensiunea de la cota 1 400 la Vîrful cu Dor a fost mult ușurată datorită telefericului instalat între aceste două principale obiective turistice ale Bucegilor.

Bucegii vă așteaptă

Generoși și accesibili, cu înfățișări de o inepuizabilă diversitate, atrăgători prin farmecul lor natural, dar în același timp bogați în amenajări turistice, Bucegii și-au cîștigat de mult reputația unei veritabile «capitale a turismului și alpinismului din România». Și pe bună dreptate, pentru că nici un alt loc din Carpații noștri nu înregistrează o mai mare afluență de iubitori ai sporturilor de iarnă, ai drumeției și alpinismului vara decît acest tezaur al naturii din țara noastră.

În fiecare an vin pe valea Prahovei, bucurîndu-se de frumusețea și măreția Bucegilor, sute de mii de oameni — turiști pasionați, alpiniști, schiori, sportivi din toate disciplinele, elevi și studenți în tabere de vacanță, ori liniștiți pensionari care se odihnesc în mijlocul tumultului tineresc în frumoasele vile răspîndite pretutindeni.

Sînt în Bucegi nu mai puțin de 17 cabane amenajate, un hotel alpin la cota 1400 și un refugiu rezervat alpiniștilor la Coștila.

Unul din cele mai cunoscute trasee turistice pornește din Sinaia, de la cabana Furnica și numai după 45 minute de urcuș ajungem la cota 1400 unde, într-o poiană cuprinzătoare se înalță hotelul Alpin și un camping unde întîlnim sportivi fruntași făcîndu-și antrenamentele la altitudine. În jurul fiecărei cabane se desfășoară larg perspective montane de toată frumusețea, alternînd cu vîrfuri și pante

Schimb de flori cu Sonia Henie

Echipajul de bob care a reprezentat România la J.O. de iarnă din anul 1928. Fotografia a fost făcută la St. Moritz. De la stînga la dreapta: Mircea Socolescu, T.P. Ghițulescu, Iulian Gavăt, Traian Nițescu și Grigore Socolescu.

Se apropie evenimentul Grenoble. Sportivii noștri fac ultimele pregătiri înaintea deplasării, care-i va reuni cu reprezentanții a zeci și zeci de națiuni, sub egida semnificativă a celor cinci cercuri olimpice. Acum, cînd Grenoble înveșmîntat în haina de festival olimpic își așteaptă oaspeții, mirajul Jocurilor ne aduce în obiectiv fapte și întîmplări, nu mai puțin lipsite de importanță, petrecute cu zeci de ani în urmă. Mai precis, în urmă cu patru decenii, atunci cînd a fost consemnată în cronicul sportiv al acestor meleaguri prima prezență românească la Jocurile Olimpice de iarnă.

Să ne întoarcem, deci, în urmă cu patru decenii. În februarie 1928, un mănunchi de tineri își iau inima în dinți și, echipați cum le permit... buzunarele, pleacă în Elveția, unde, la St. Moritz, urma să aibă loc cea de-a doua ediție a Olimpiadei albe. Dar mai bine să-l lăsăm să povestească, ce și cum a fost, pe unul dintre principalii «eroi» ai debutului olimpic românesc. Povestitorul — prezentarea se impune — este Grigore Socolescu, inginer, șef de secție la Institutul de proiectări și cercetări în domeniul metalurgiei neferoase.

«În anul 1927 am avut trei mari bucurii. Una profesională — am absolvit politehnica — și alte două într-un domeniu mai puțin apreciat în tinerețea mea: în sport. Alături de actualul profesor Mircea Socolescu, inginer Nicu Nicolescu, ing. acad. Iulian Gavăt și ing. Toma Petre Ghițulescu am cucerit titlul de campion național la bob. Urmarea, și aceasta a fost cea de-a treia bucurie, federația noastră de sporturi de iarnă ne-a propus înscrierea la Jocurile Olimpice de la St. Moritz. Bineînțeles, am acceptat, cu toate că echiparea, cheltuielile de deplasare și întreținerea pe toată durata desfășurării Jocurilor urma să le suportăm din propriile noastre buzunare. Și bani nu prea aveam. Abia terminaserăm facultatea. Totuși, entuziasmul tinereții noastre, stimulat de frumoasele perspective sportive ce ni se deschideau, a făcut să nu stăm nici un moment în cumpănă.

Unul dintre băieți, nu-mi mai aduc aminte precis care, a luat inițiativa de a scrie la St. Moritz cu rugămintea de a ni se trimite cîteva informații tehnice privind condițiile de participare. Răspunsul primit nu a fost de natură să ne entuziasmeze. Din scrisoarea pe care am citit-o în colectiv reieșea că pîrtia de bob din orășelul-gazdă al J.O., construită în întregime din gheață, nu permitea intrarea în concurs decît a boburilor metalice, iar acestea cu caracteristici bine determinate. De pildă, distanța dintre tălpici să nu fie mai mică de 450 mm. Tot entuziasmul nostru s-a dus pe apa sîmbetei. La boburile care le aveam, doar șinele erau din fier. În rest, întreaga construcție, lemn curat. În disperare de cauză, am scris din nou la St. Moritz, cu rugămintea să ni se recomande, totuși, o soluție. Și, într-adevăr, răspunsul ne-a adus soluția salvatoare. Puteam închiria boburi chiar la fața locului. Alți bani, altă distracție. Dar ce mai conta...

În toamna lui '27 a trebuit să-mi părăsesc colegii de sport, întrucît fusesem angajat ca inginer pe Valea Jiului, la Lupeni. Sport, sport, însă din sport nu puteam și mînca. Înaintea plecării ne-am adunat iarăși cu toții. Am ținut

Printr-o gaură de nor soarele își face loc și inundă cu lumina sa splendidele pietre ale Babelor.

Cînd teleferical nu funcționează, drumul spre cabană, în plin viscol, este foarte anevoios.

Foto: A. ROSENTHAL

propice pentru practicarea alpinismului și pîrtii potrivite pentru schiorii începători ca și pentru cei avansați. Cabanele de la «Valea cu brazi», «Vîrful cu dor» (1885 m alt.), «Peștera», «Bolboci», «Piatra arsă», «Babele» sînt cunoscute nu numai în țară ci și peste hotare.

De pe platoul pe care se înalță vestitele stînci dăltuite de oameni ori de fantezia naturii în formele ciudate care le-au atras denumirea de «Babe» și «Sfinxul din Carpați» se poate ajunge cu ușurință pe vîrful Caraiman sau pe vîrful Omul, cel mai înalt din Bucegi — 2507 m, iar de la cota 1400 drumul pînă la Vîrful cu Dor poate fi făcut și cu telefericul aflat nu departe de hotelul Alpin.

La cîțiva pași de cabana «Piatra Arsă» a fost amenajată o bază sportivă alpină, de mare altitudine, destinată sportivilor noștri fruntași care ne vor reprezenta la Olimpiada din Mexic. Se găsesc aici un hotel modern, o sală pentru diferite sporturi, o altă sală rezervată pentru antrenamente la gimnastică, piste de atletism, terenuri și instalații pentru practicarea diferitelor sporturi. Avînd o centrală termoelectrică proprie și toate condițiile întrunite, baza va fi pusă în viitor și la dispoziția turiștilor.

Bucegii pot fi escaladați și dinspre Predeal, o altă frumoasă stațiune de odihnă și sport.

Aici funcționează numeroase tabere sezoniere pentru sportivi din rîndurile elevilor și studenților, precum și pentru sportivii de performanță.

Un drum de o mare frumusețe turistică duce peste șaua Baiului la cabana Poiana Izvoarelor, de unde se poate urca cu ușurință pînă la Pichetul Roșu, apoi la vîrfurile Bucșoiul și Omul. Un al doilea drum din Predeal parcurge valea Rîșnoavei, ajunge la Diham, trece pe la Pichetul Roșu, ajungînd fie la Omul, fie la cabana Mălăiești, unde amatorii de alpinism găsesc toate condițiile pentru practicarea acestui sport al temerității.

Pîrtia de schi de la Clăbucet este locul bine cunoscut al multor antrenamente și concursuri. Sîntem în măsură să vă informăm că aici, la punctul Clăbucet-plecare, lîngă vechea cabană se construiește un hotel alpin care va fi înzestrat cu tot confortul modern — restaurant, terasă acoperită, teleschi etc.— iar la Clăbucet – sosire a fost construită de curînd o cabană modernă. Telefericul funcționează permanent între cele două cabane, Plecare și Sosire. În tot timpul iernii amatorii pot practica schiul, săniușul, folosind material și echipament sportiv închiriat de la centrele special create în orașul Predeal. Excursii din cele mai frumoase pot fi organizate vara și iarna la cabanele Gîrbova, Susai, Dîmbul Morii, unde se află un frumos teren de camping, sau la cabana Piatra Mare, trecînd mai întîi prin vestitele chei «Șapte scări», lîngă care se pot admira impresionante căderi de apă.

Dar Bucegii sînt și un minunat teren pentru practicarea sportului cu arma de vînătoare, un biotop corespunzător faunei carpatine — mistreții, cerbii, căpriorii, rîsul și ursul carpatin, pe alocuri chiar iepuri și potîrnichi, cocoși de munte, vulpi, jderi, hermeline ori nevăstuici, ivindu-se în calea vînătorilor, firește în afara... căilor și traseelor circulate.

În perioada optimă pentru practicarea vînatului — octombrie-noiembrie — se pot recolta trofee valoroase, mai cu seamă în masivul Guțanul și masivul Gălbenele, la cca 7 km de Bran. Cabanele Băngăleasa de pe Guțanul și Polița de pe masivul Gălbenele stau cu bună găzduire la dispoziția vînătorilor.

Și — să nu uităm — în golurile alpine zburdă în voie caprele negre — visul oricărui vînător.

Așadar, tineri sau vîrstnici, turiști, alpiniști, schiori sau vînători încercați ori începători, Bucegii vă așteaptă cu largi brațe de frumusețe, sănătate și voioșie, deschise în întîmpinarea voastră, de sub albul zăpezii sau dintre draperiile grele ale pădurilor de brad aurite de soarele verii.

Ion PREDA
Ion Valeriu POPA

---

sfat mare și am hotărît ca pînă în februarie fiecare să se pregătească pe cont propriu. În primul rînd ne-am promis, sub prestare de... jurămînt, să ne impunem, pe toată durata pînă la Olimpiadă, o viață sportivă exemplară, fără vin, fără nopți pierdute, fără nici un fel de excese, ca să ne menținem o condiție fizică cît mai bună.

Acum am să trec peste alte amănunte. A venit 1928 și a venit și februarie. Din corespondența pe care o țineam cu regularitate cu Bucureștiul, stabilisem cu exactitate ziua și ora cînd, la Sinaia, urma să întîlnesc în tren pe prietenii de sport. Și i-am întîlnit, dar nu numai pe ei. În trenul care ne ducea spre Elveția mai erau prezenți și reprezentanții la bob ai asociațiilor sportive «Aeronautica» și «Vînătorul», precum și trei schiori: locotenentul Zăgănescu, împreună cu ostașii Panca și Calisto, înscriși la J.O. pentru proba demonstrativă de patrulă militară (ceva asemănător biatlonului de astăzi). Faptul că eram acum o delegație mai completă, mai mare, m-a încurajat, și bucuroși eram cu toții.

La Viena, noi, echipajul Politehnicii, ne-am oprit pentru 24 de ore. Eram îmbrăcați pestriț și voiam să ne punem cumva la punct. De aici, din Viena, ne-am cumpărat echipament uniform, însă nu chiar pe gustul nostru. Ce am fi vrut noi costa prea mult.

Cînd am ajuns la St. Moritz, tot ceea ce ne imaginasem că vom întîlni aici, ca decor, atmosferă, măsuri organizatorice era depășit sută la sută. Pavoazarea gării, cu mii de stegulețe, din care puteai desprinde țările participante la J.O.; cele cinci cercuri olimpice, dominînd anterior și împrejmuind peronul care se deschidea din spatele gării; ghirlandele nesfîrșite de brad, cu arcuri de triumf, împodobite, de asemenea, cu stegulețe; forfota veselă și neîntreruptă a participanților, a localnicilor și a cîtorva zeci de mii de turiști veniți special pentru a urmări întrecerile, toate făcea să ne simțim niște persoane solemnemente, căzute pe un tărîm de basm, în care în tot peisaj alb și alte solemnități ne tăiau respirația.

Am primit insignele de participanți, am fost îndrumați către o pensiune și chiar de a doua zi după sosirea noastră am intrat în focul concursurilor. Înaintea probelor oficiale din cadrul J.O. s-au organizat cîteva «Cupe» la bob, la schi, la patinaj, pretexte pentru a ne putea antrena pe pîrtiile și pistele de concurs. Ideea am găsit-o bună, și aceasta cu atît mai mult cu cît noi, în țară, nu apucasem să facem nici măcar o coborîre de antrenament. Singuri, Zăgănescu cu Panca și Calisto avuseseră o perioadă de 20 de zile, la Sinaia, unde și-au... încercat schiurile. 20 de zile. O nimica toată. Fiecare dintre schiorii celorlalte, după cîte am putut afla, începuseră antrenamentele în vederea Olimpiadei încă cu doi ani chiar cu trei ani în urmă. La St. Moritz se simțeau ca acasă.

Pe schiorii noștri n-am avut timp să-i urmărim la proba lor oficială. S-a întîmplat să avem concursurile fixate în aceeași zi și între aceleași ore. Bănuiesc, concurînd în echipă, s-au clasat pe locul 8 din 9 țări participante. Victoria a revenit norvegienilor, iar ultimul loc l-au ocupat francezii.

De altfel, în această ediție a Olimpiadei, norvegienii au făcut furori. John-Grottumsbraaten a cucerit două medalii de aur: la proba de 18 km și la combinata nordică. Singurul care le-a încurcat întrucîtva planurile nordicilor a fost cehoslovacul Purkert, clasat pe primul loc la sărituri speciale. Pentru delegația cehă, victoria compatriotului lor a fost un prilej de mare sărbătoare. A urmat un chef care a durat trei zile și trei nopți, ca în povești.

Cu toții am fost plăcut impresionați de evoluția celebrei Sonja Henie. Debutase la Olimpiadă cu 4 ani în urmă, la vîrsta de 10 ani. Atunci se clasase pe locul 8 din tot atîtea participante. La St. Moritz a fost, însă, magnifică. A cîștigat întrecerea detașat. Am ținut s-o felicităm și noi. Era un copil de o vioiciune rar întîlnită. I-am oferit un buchet de flori și am stat de vorbă cu ea. Așa am aflat că și tatăl ei fusese sportiv și încă ce sportiv! În anul 1894 a fost declarat campion mondial la ciclism. Nu-mi mai aduc aminte precis la ce probă.

În ziua concursului nostru, Sonja Henie a venit și ea pe pîrtie. Era îmbrăcată în albastru, purta pe cap o căciuliță albă, de blană, iar la gît avea prinsă medalia olimpică de aur. Ne-a zîmbit și ne-a făcut cu mîna...

Din start a plecat primul echipaj, dar nu a apucat să și sosească. S-a răsturnat, undeva pe pîrtie. La fel s-a întîmplat și cu echipajul al doilea și al treilea. A venit rîndul nostru. Pîrtia o cunoșteam la perfecție. O studiasem metru cu metru, după o hartă făcută de noi. Ne degajăm formase echipajul celor cinci ingineri. Din start am plecat normal. Cu fiecare metru bobul prindea viteză. O viteză amețitoare, cînd, după al șaptelea viraj, vedem înaintea noastră albia pîrtiei spartă pe o porțiune de aproximativ trei metri. Abia am apucat să strig «strînge» și printr-o manevră am calcat bobul pe talpa, atît de tare încît, cu toții, am atins cu umerii gheața pîrtiei. Bobul a sclipat de spărtură și nu ne-am răsturnat. Jos, Sonja Henie, emoționată, ne aștepta și, la rîndul ei, ne-a felicitat. A ținut să-și ia revanșa. Numai că noi, la bob, n-am cucerit în final medalia de aur și nici măcar una de bronz. Ne-am clasat pe locul 7, dar, spre satisfacția noastră, înaintea altor 16 echipe. Ținînd seama de timpul scurt care l-am avut la dispoziție pentru antrenamente și, mai ales, de faptul că mergeam pentru prima oară pe un bob metalic, rezultatul l-am socotit mulțumitor. Și astfel a fost apreciat și în țară, unde, îmi aduc aminte, ni s-a făcut o primire frumoasă. Debutul nostru nu a fost chiar atît de rău.

Interviu luat de
G. ȘTEFĂNESCU

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11 10 05; 11 91 13.
Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUTEAN. Corector: Gh. RANETTI.

SPORT

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43 806

SPORT

Cel mai bun rezultat obținut de biatloniștii români într-o competiție de amploare este, fără îndoială, locul IV ocupat de ei în proba de ștafetă a campionatului mondial, ediția 1967. În prezent, sportivii noștri, care se pregătesc pentru întrecerea cu cei mai valoroși biatloniști ai lumii, în cadrul J.O. de iarnă de la Grenoble, fac eforturi să poată urca din ce în ce mai sus în ierarhia valorică mondială. În ilustrația alăturată reprezentativa de biatlon a României a fost surprinsă, la Poiana Brașov, în timpul unei ședințe de antrenament. De la stînga la dreapta: NICOLAE BĂRBĂȘESCU, GHEORGHE VILMOȘ, CONSTANTIN CARABELA, GHEORGHE CIMPOIA și ION ȚEPOSU.

Foto : Ion MIHĂICĂ